

CURIERUL ADVENTIST

FEBRUARIE 2021: FORMAREA ȘI (SUPRA)VIETUIREA UNUI CUPLU +
CICATRICELE NU SE LASĂ LA GÂRDEROBĂ + SECRETUL UNEI VIETI
PLINE DE BUCURIE + CREȘTINISMUL AUTENTIC ȘI CĂSNICIA +
ÎN DRAGOSTE NU ESTE FRICĂ + ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI
ADVENTISTE + IMPERIALISMUL MESIANIC + AȘTEPTARE BIBLICĂ

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRĂȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Voi merge cu familia mea

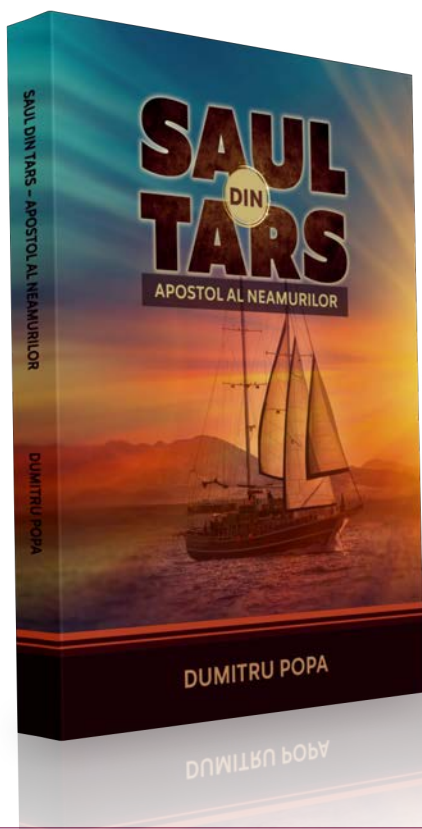
Săptămăna familiei creștine, 13–20 februarie 2021

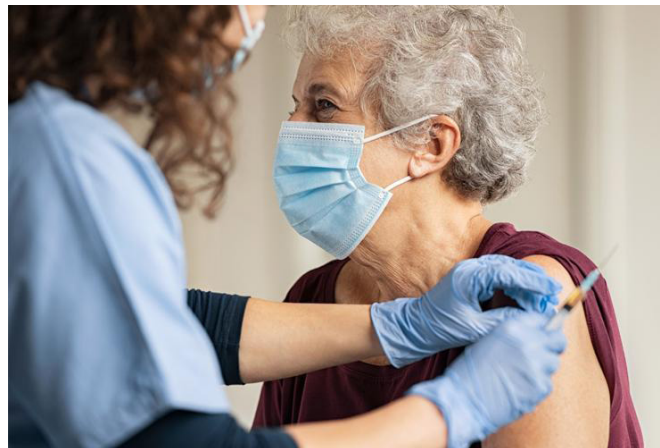
Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

NOUTĂȚI EDITORIALE

În cartea *Saul din Tars*, un adevărat testament spiritual lăsat înainte de moarte, pastorul Dumitru Popa ne prezintă personalitatea impunătoare a apostolului Pavel, experiența lui unică în cunoașterea Domnului Hristos. Autorul ne convinge despre puterea irezistibilă a Evangheliei atunci când instrumentul omenesc este „ascuns cu Hristos în Dumnezeu” și ni-l prezintă pe Pavel – caracterul multilateral, personalitatea atrăgătoare, statura intelectuală, râvna debordantă și dinamismul în propovăduirea Cuvântului –, cu speranța că exemplul său va constitui un imbold la credincioșie, la sacrificiu de sine și dăruire totală pentru cauza Evangheliei.

Poziția oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la vaccinare

Imunizarea

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pune un accent puternic pe sănătate și starea de bine. Atenția acordată sănătății are la bază revelația biblică, scrierile inspirate ale lui Ellen G. White (pionieră a bisericii) și literatura de specialitate. În consecință, încurajăm imunizarea/vaccinarea responsabilă și nu avem motive de natură religioasă pentru a nu-i încuraja pe credincioșii adventiști să ia parte la programele de imunizare preventivă și protectivă. Prețuim sănătatea și siguranța populației, inclusiv menținerea „imunității colective”.

Nu înlocuim conștiința membrilor bisericii și acceptăm alegerile individuale. Acestea sunt exercitate de individ, iar alegerea de a nu fi imunizat nu este și nu trebuie privită ca fiind o dogmă sau doctrină a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

<https://www.adventist.ro/index/imunizarea/#>

CEL MAI ATRĂGĂTOR LOC DIN LUME

In lume sunt multe locuri frumoase, dar cel mai atrăgător loc rămâne, fără îndoială, acela unde ești așteptat și apreciat, iar locul acesta are pentru cei mai mulți dintre noi un singur nume: acasă! Acasă este acolo unde cineva te iubește și te așteaptă cu drag, în fiecare zi! Acasă este acolo unde îți cere inima să mergi, acolo unde simți nevoia să te întorci, indiferent cât de departe ai fi. Acasă este locul unde te rogi, sperii și te bucuri! În vremuri nesigure, în care realitatea se schimbă la fiecare oră, este tot mai evident că acasă este cel mai important loc din lume.

Familia, cariera, locuința perfectă, o oră pentru spiritualitate, plus un timp pentru gătit și făcut teme cu cei mici, apoi timp pentru soțul sau soția din viața noastră și chiar timp pentru noi – toate acestea le vrem făcute în aceeași zi și cu entuziasm, dacă se poate. În încercarea noastră de a avea o viață împlinită pe toate planurile, este dificil să menținem un echilibru fără a ajunge la epuizare. Indiferent că e vorba despre o realitate ce pare imposibil de schimbat sau de asumarea unor obligații noi, trebuie să găsim o formulă care va da cele mai bune rezultate. Atunci când mă gândesc la echilibru, îmi vin în minte două cuvinte: chibzuință și cumpătare.

Obligațiile de la serviciu sau dorința de a avansa în carieră asfixiază de multe ori timpul care ar trebui dedicat familiei. Este blestemul de a fi mereu ocupat. Suspendă treptat legătura dintre tine și ai tăi. „Ai tot ce-ți trebuie, dar ești atât de istovit, încât nu-ți mai trebuie nimic din tot ce ai. Nu mai ai bucurii, ci satisfacții... Reușita profesională intră în conflict cu bucuria de a trăi.”¹

Ce este mai importat pentru noi? Cariera sau familia? În cer nu putem duce nimic de pe pământ, în afară de caracter și familie. Tocmai de aceea ni le-a încredințat Dumnezeu. Într-o zi trebuie să le returnăm. Întregi.

„Părinții au datoria de a face căminul cât mai atrăgător cu putință pentru copiii lor. Lucrul acesta va avea consecințe cu mult mai mari decât câștigarea de bunuri și de bani. Din cămin nu trebuie să lipsească strălucirea soarelui. Simțământul de „acasă” trebuie păstrat viu în inimile copiilor, astfel ca ei să-și poată aminti de căminul copilăriei lor ca de un loc al păcii și al fericirii, asemănător cu cerul. Apoi, când vor ajunge la maturitate, ei vor încerca să fie, la rândul lor, mângâiere și binecuvântare pentru părinți. Căminul trebuie să fie pentru copii locul cel mai atrăgător din lume...”²

Cele mai frumoase cadouri din partea lui Dumnezeu sunt familia și fericea, și înclin să cred că Lev Tolstoi a spus un mare adevăr: „Fericit este cel care este fericit acasă.” A sosit timpul pentru un echilibru în viața noastră, trebuie să ne facem timp pentru lucrurile care contează, pentru familie și prieteni, dragoste și generozitate, muncă și bucurie.

Să facem din familia noastră locul în care ne bucurăm nu pentru ceea ce avem, ci pentru cei care sunt lângă noi! Familia este locul unde un cântec sună mult mai frumos împreună, iar cititul unei cărți devine un moment sfânt! Căminul devine atrăgător atunci când ne bucurăm unii de alții și ne bucurăm de prezența lui Dumnezeu. „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.”³ ■

¹ Andrei Pleșu, *Despre frumusețea uitată a vieții*.

² Ellen G. White, *Familia împlinită*, p. 62.

³ Iosua 24:15.

3 Editorial

Lorand Balla

Cel mai atrăgător loc din lume

4 Familie

Beniamin Zeiler

Formarea și (supra)viețuirea unui cuplu ieri și azi

6 Familie

Eugen Profir

Mânați-vă și nu păcătuți!

8 Familie

Felix Mușat

Cicatricele nu se lasă la garderobă

10 Familie

Daniel Delcea

În casa celor ce mă iubeau

12 Familie

Bernard Csergezan

Secretul unei vieți pline de bucurie

13 Familie

Vajda Csaba

Creștinismul autentic și căsnicia

15 Familie

Marius Andrei

În dragoste nu este frică

17 La odihnă

Petre Poenaru

Adrian Stănoiu

18 Educație

Emanuel Sălăgean

Adevărul prezent al educației adventiste (II)

20 Opinii

Ștefan Radu

Primejdii și primejdii (II)

22 ADRA

Adrian Balla

Iubindu-l pe Dumnezeu, slujim semenilor noștri

24 Biografii

Adrian Bocăneanu

Pietro Copiz, o viață exemplară (1931-2020)

27 Teologie

Florin Lăiu

Imperialismul mesianic (II) Așteptare biblică

30 De la inimă la inimă

Aurel Neațu

La început de an

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

FORMAREA ȘI (SUPRA)VIEȚUIREA UNUI CUPLU IERI ȘI AZI

In ultima vreme am întâlnit destul de mulți tineri, băieți și fete, care au temeri cu privire la căsătorie, din cauza numărului mare de familii tinere disfuncționale, din care nu puține sfârșesc prin divorț. Acesta este motivul pentru care am început să studiez fenomenul, începând cu felul în care se forma și (supra)viețuia o familie ieri (de pe vremea patriarhilor și până în urmă cu 50 de ani) și azi (în ultimii 50 de ani).

Din vremurile biblice și până la vremea bunicilor noștri

Familia și societatea erau structurate și funcționau după un model unic, acceptat de toți. Excepțiile erau puține și erau sancționate drastic de familie și de societate. Prioritate maximă aveau interesele de grup (familie, trib, biserică, sat, cetate, popor). Interesele personale erau în plan secund. Într-o casă erau 3-4 generații simultan și împărțeau împreună: munca, grijile gospodăriei, bucuriile, creșterea copiilor și necazurile. Totul funcționa după niște șabloane comportamentale obligatorii.

Responsabilitățile capitale, mari și mărunte erau repartizate după capacitate, de la cei mai bătrâni la cei mai tineri. În familie erau niște modele incontestabile, impuse prin competență și autoritate: tata, mama, bunicii, unchii, mătușile, întâiul născut dintre frați. În societate erau alte modele, la fel de incontestabile și impuse prin competență și autoritate: preotul satului, dascălul, doctorul, moașa, jandarmul etc.

Mostră de căsătorie tradițională biblică: Geneza 24:1-67

Totul începe cu Dumnezeu, care-l instruiește pe Avraam cu privire la procedură. Pentru că era prea bătrân să se ocupe personal, îl instruiește și-l delegă sub jurământ pe Eleazar. Acesta se asigură de călăuzirea providenței divine și abia apoi pornește să găsească mireasa – Rebeca, rânduită de Dumnezeu pentru Isaac. Toate personajele implicate au procedat corect, de aceea acest capitol este un model principal de procedură în vederea căsătoriei în orice epocă istorică, inclusiv azi.

O familie formată providențial, care totuși nu a fost ferită de tensiuni și crize. Situația culminantă a fost întârzierea de 20 de ani până la nașterea copiilor, într-o societate în care făcea ravagii mentalitatea că familia lipsită de copii era blestemată de Dumnezeu. Această criză reușește să-i distanțeze emoțional și relațional pe cei doi, Isaac și Rebeca. Astfel că, la nașterea celor doi băieți, Esau și Iacov, ei deja erau două echipe și divizarea merge mai departe, Isaac preferându-l pe Esau (prin poveștile lui de vânătoare, tatăl își corectează frustrările din adolescența anostă, iar Rebeca îl ia sub tutelă pe Iacov, care umple golul „singurătății în doi”, cea mai usturătoare singurătate...)

În vremurile de azi (postcreștinism)

Familia și societatea sunt structurate și funcționează după modele multiple, relative, facultative. Excepții nu există, iar familia și societatea nu mai sancționează, totul este acceptat. Prioritate maximă au interesele individului, adică o formă de egoism exacerbat. Interesele de grup (familie, trib, biserică, sat, cetate, popor) sunt secundare, neglijate.

Într-o casă locuiește o singură generație și în multe situații, o familie monoparentală (o femeie singură sau un bărbat singur, care se chinuie cu: munca, grijile gospodăriei, puținele bucurii, creșterea copiilor și necazurile. Totul funcționează fără niște șabloane comportamentale obligatorii.

Responsabilitățile capitale, mari și mărunte sunt suportate de cei care și le asumă (sunt desule persoane care nu-și asumă nicio formă de responsabilitate). În familie nu există niște modele incontestabile, impuse prin competență și autoritate. De fapt, coabitarea fără căsătorie este preferată. Nici în societate nu sunt modele incontestabile, impuse prin competență și autoritate, eventual niște excepții sporadice.

Familia și societatea, în opinia multor psihologi și sociologi, seamănă cu „o shaorma mare, cu de toate”...

Etapele minime pentru formarea unui cuplu

1. Maturitate și responsabilitate

Căsătoria nu este pentru copii și nici pentru adolescenți, ci este pentru cei suficient de mari, care au un minimum de informații și de resurse pentru asumarea responsabilității și a reușitei acestui proiect.

Maturitatea implică: fizicul (anatomo-fiziologic), psihicul (echilibru și capacitatea de a sta pe propriile picioare), spiritualul (o relație autentică cu Dumnezeu). Atracția fizică este de regulă începutul relației, pe baza efectului feromonilor (hormonii atracției sexuale), dar obligatoriu trebuie să urmeze caracterul, exteriorizat prin comportamentul persoanei, ca bază a maturității și responsabilității.

Atenție! Pe baza stilului de atașament, care se stabilește în primii trei ani de viață, pe baza interacțiunii cu persoanele mature din preajmă, se poate prevedea tipul de persoană care va fi viitorul partener. Spre exemplu: o fată care crește lângă un tată absent relațional, rece sau dur, dictator, care o depersonalizează, va alege un tânăr care seamănă la comportament cu tatăl ei, deși logica-i spune că nu e bine, dar răul cunoscut este preferat binelui necunoscut.

2. Compatibilitate în cât mai multe domenii

Chiar dacă cei doi provin din aceeași biserică, au copilarit pe aceeași stradă, ei vin din două medii diferite, din două familii cu modele comportamentale diferite. Bărbații și femeile au creierul structurat și funcționează diferit, de aceea cei doi trebuie să fie compatibili din multe puncte de vedere: inteligență, înțelepciune, educație, profesie, nivel spiritual, hărnicie etc.

Pentru aceasta, cei doi trebuie să formeze „harta informațională” a partenerului, să adune informații, date, detalii cât mai multe despre partener, care sunt relevante și care-l fac special pentru el/ea, dar care pentru ceilalți sunt ceva banal. Atenție! Această hartă trebuie mereu actualizată și după căsătorie, „în faza de mugure” și nu doar după 8 sau 15 de ani de căsnicie, când mugurele a ajuns „copac” și când destul de multe familii se destramă.

3. Aprobarea divină pentru căsătorie, ca răspuns la rugăciune

Sunt trei domenii cruciale în viață: alegerea profesiei, a religiei și a partenerului, în care luarea lui Dumnezeu ca partener este esențială, deoarece El ne cunoaște punctele tari și pe cele slabe, ne cunoaște trecutul, strămoșii, genele, dar și viitorul cu oportunitățile sale. El trebuie să aibă primul și ultimul „cuvânt” și o face dacă-I dăm ocazia. Căutarea aprobării divine la vârsta aceasta trebuie să fie deja experimentată în alte domenii. Eleazar (Geneza 24:12-21) ne oferă un model de procedură, bazat nu pe hazard, ci pe caracterul persoanei.

4. Dragoste totală

Aceasta este dragostea de origine divină, care nu se poate confunda cu senzualitatea ieftină. Nu este: „Te iubesc pentru că...” sau „te iubesc ca să...”, ci „te iubesc!” Dragostea aceasta înseamnă și exprimarea voluntară și spontană a admirației și a respectului față de partener. Dragostea înseamnă și o comunicare asertivă, bazată pe dezvăluirea de sine (gânduri, simțăminte, idealuri, planuri...). Femeia obține informații despre partener și de la

el, prin dialog verbal. Bărbatul obține informațiile care-l interesează despre parteneră, prin vizualizare. Partenerii care se iubesc se susțin reciproc în proiectele comune și în cele individuale, pe termen scurt, mediu și lung.

5. Rezistență până la capăt

Trăim într-o epocă în care angajamentele în general, iar cele din căsătorie în mod special, sunt neglijate și chiar uitate odată cu trecerea timpului. Așa cum se renovează apartamentul, se schimbă mobilierul, unii continuă și prin schimbarea partenerului, pentru a scăpa de monotonie, dar asta nu garantează de la sine și fericirea. Un capitol important îl reprezintă gestionarea conflictelor, care apar oricum, dar... să nu se termine oricum! De multe ori trebuie aplicat un compromis situațional, care demonstrează un grad apreciabil de maturitate. Conflictele generează o activare fiziologică, ce de obicei se stinge mai repede la femei și mai lent la bărbați (deși există și excepții). După finalizarea conflictului, energia acumulată trebuie consumată repede și bine, prin sport, plimbare, activitate fizică, somn etc. În funcție de comportamentul în timpul conflictului, cuplurile se împart în trei categorii:

- Cuplul volatil: sunt cei care „explodează” instant, spun tot ce au de spus, de regulă pe un ton ridicat. Totul seamănă cu o ploaie rapidă de vară, cu „tunete și fulgere”, care începe în forță, dar se termină repede și totul revine la normal.
- Cuplul validant: sunt partenerii care „prepară un sandwich conflictual” format din afirmații și ton pozitive, continuă cu evidențierea aspectelor negative, care sunt reproșate, apoi se finalizează cu afirmații și ton pozitive, normalizate.
- Cuplul evitant: sunt cei care, în ciuda inconvenientelor, a supărărilor, evită conflictul deschis, nu reproșează nimic partenerului, ci fiecare se angajează în sine să ca pe viitor să nu-i mai ofere partenerului ocazia ca să-l supere.

Un alt aspect important în relațiile de cuplu este tipul de acceptare. În general, la serviciu suntem acceptați cenzurat (atitudinile, gesturile, cuvintele, reacțiile sunt verificate înainte de a fi crezute), prietenii ne acceptă mixt (cenzurat și necenzurat), iar partenerul în mod normal ne acceptă necenzurat (are încredere maximă, dacă nu ne-am compromis-o), dar trebuie să fim atenți să nu-l „strivim” emoțional prin reacțiile și comportamentele noastre.

Concluzie

Vremurile s-au schimbat, s-au complicat, dar principiile biblice sunt valabile și eficiente, dacă sunt aplicate. Cei care vor pot fi împliniți, fericiți și binecuvântați cu căsnicii funcționale, devenind astfel modele demne de urmat. ■

Beniamin Zeiler, pastor, Departamentul Viața de Familie, Conferința Banat

**LEGĂMÂNT
INDESTRUCTIBIL
BENIAMIN
ZEILER**

**DUMNEZEU TREBUIE SĂ
AIBĂ PRIMUL ȘI ULTIMUL
CUVÂNT ȘI O FACE
DACĂ-I DĂM OCAZIA.**

MÂNIAȚI-VĂ ȘI NU PĂCĂTUIȚI!

Apostolul Pavel, în Efeseni 4:26, scrie: „Mâniați-vă și nu păcătuiți. Să n-apună soarele peste mânia voastră.” Alăturăm acestui text declarația lui David din Psalmii 4:4 – „Cutremurați-vă, și nu păcătuiți. Spuneți lucrul acesta în inimile voastre când stați în pat: apoi tăceți.”

Cele două pasaje biblice se completează de minune și aruncă multă lumină asupra acestui subiect, mai ales pentru viața de familie.

Comentariile biblice AZS pentru textul din Efeseni: „În textul grec, ambele elemente «mâniați-vă» și «nu păcătuiți» sunt porunci. S-au făcut diferite sugestii pentru a evita porunca mâniei, dar niciuna nu este satisfăcătoare. Soluția cea mai simplă pare să fie de a privi mânia de aici ca o dreaptă indignare. Un creștin care nu e trezit până la punctul de indignare prin rele și nedreptăți vădite poate fi nesimțitor la unele lucruri care ar trebui să-l privească pe el. Indignarea dreaptă are o funcție cât se poate de importantă în stimularea oamenilor la luptă împotriva păcatului. Isus nu S-a mâniat din cauza vreunui afront personal, ci din cauza învinuirilor ipocrite la adresa lui Dumnezeu și a nedreptăților făcute altora (vezi Marcu 3:5). Mânia îndreptățită este îndreptată împotriva faptului rău, fără animozitate față de făcătorul răului. A fi în stare să faci deosebire între cele două este o realizare creștină majoră.”

Definirea termenului

MÂNIE, mânii, s. f. 1. Izbucnire de iritare violentă, dar trecătoare, împotriva cuiva sau a ceva; furie, supărare mare. ♦ Loc. adj. Iute (sau grabnic, rău) la mânie = care se înfurie ușor; irascibil. (DEX-ul limbii române)

Cum poate avea loc o izbucnire de iritare violentă, fie ea și trecătoare, împotriva cuiva, chiar furie, supărare, *dar* fără să păcătuiesti? Cum putem armoniza toate acestea în lumina Cuvântului lui Dumnezeu? Locul cel mai vulnerabil în care ne manifestăm fără reținere este chiar în casa iubirii, familia. Câte familii ar fi scutite de multe necazuri dacă subiectul acesta ar fi tratat cu atenție și responsabilitate! Câte divorțuri ar fi evitate dacă ar fi ascultat mesajul lui Dumnezeu prin apostolul Pavel! Ce atmosferă sfântă ar fi în familie, care ar ajunge un colț de cer!

Mânia este emoția provocată de ceea ce este rău, incorect, nedrept, o reacție lăsată de Dumnezeu în ființa noastră pentru a ne asemana cât mai mult cu Creatorul nostru, vizând atributele caracterului.

Mânia din perspectiva biblică

„Mâniați-vă și nu păcătuiți” – omeneste vorbind este imposibil, mai ales atunci când lucrurile scapă de sub control. Niciodată nu-l putem controla pe celălalt și de multe ori nici pe noi înșine. Niciodată nu-l putem schimba pe celălalt, fie chiar și pe partenerul de viață. Unde este locul unde putem schimba? Pot să fiu stăpân pe atitudinea mea (dacă îmi doresc o schimbare), conștient că ea va influența acțiunile mele, iar influența mea poate ajuta la schimbarea celui de lângă mine. Dar forța cea mai mare ce poate produce schimbarea dorită este DRAGOSTEA *agape* (necondiționată).

Mânia este nejustificată atunci când, într-un fel sau altul, este îndreptată împotriva omului care a greșit, atunci când avem impulsul

de a jigni, răni sau de a lovi, acționând împotriva persoanei. Mânia nejustificată se transformă în ură, care va conduce în anticamera crimei: „Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice: «Nebunule» va cădea sub pedeapsa focului gheenei” (Matei 5:22).

„Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu” (Iacov 1:19,20).

„Cine este iute la mânie face prostii, și omul plin de răutate se face urât” (Proverbele 14:17).

„Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți” (Proverbele 16:32).

Mânia poate fi îndreptățită atunci când este îndreptată împotriva răului, a păcatului. Mânia este ATITUDINE, poziționare împotriva a tot ce este rău, cum a făcut Iosif: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9), neacceptând, cu aceeași hotărâre, răul produs de ceilalți.

Ellen White surprinde aceasta în misiunea și lucrarea Domnului Isus: „Hristos a vorbit cu autoritatea unui împărat... Când dumnezeirea a strălucit prin corpul omenesc, nu au văzut numai indignarea pe fața lui Hristos, ci și-au dat seama de importanța cuvintelor Lui. [...] Cu lacrimi în ochi, El le-a spus celor din jurul Său: «Nu vă temeți, Eu vă voi mântui, iar voi Mă veți slăvi. Pentru aceasta am venit în lume»” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 163).

Exemple biblice ilustrative

Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă exemple pentru învățătura noastră (Romani 15:4). Privind în istoria noastră și în exemplele biblice, avem posibilitatea să alegem ca, atunci când ne mâniem, să nu păcătuim.

- Cain: „Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața. Și Domnul a zis lui Cain: «Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața?» Însă Cain a zis fratelui său Abel: «Haidem să ieșim la câmp.» Dar, pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât” (Geneza 4:5-6,8).
- Saul, împăratul: „Saul s-a mâniat foarte tare și nu i-a plăcut vorba aceasta. El a zis: «Lui David îi dau zece mii și mie-mi dau mii! Nu-i

mai lipsește decât împărăția.» Și, din ziua aceea, Saul a privit cu ochi răi pe David” (1 Samuel 18:8-9).

- Satana: „...Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme... Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:12,17).

Eliberarea de mânie

Pavel, în Romani 12:17,18,21, scrie: „Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucât atârână de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.

Modalitățile de răspuns la mânie sunt:

- Exteriorizarea mâniei, care este o formă de egoism, grandoaie, logoree, lovind și producând răni celui care ne-a agreat.
- Interiorizarea mâniei, acumulând supărarea ce va răbufni în alte locuri și în alte momente sau producând depresie cu efectele sale: scăderea bunei dispoziții, tulburări de somn, scăderea stimei de sine, anxietate, tristețe, iritabilitate etc.
- Eliberarea mâniei prin metoda biblică: „...Să n-apună soarele peste mânia voastră”, rezolvarea zilnică sau cât mai repede prin comunicare directă și în spiritul dragostei care va aduce pace în suflet.

Comentariile biblice AZS clarifică lucrurile: „Răzbunarea e un semn nu de tărie, ci de slăbiciune. Acela care îngăduie să i se întăre pasiunile și să părăsească principiile de iubire și de stăpânire de sine suferă înfrângere. Dar persoana care își reprimă dorința de răzbunare și transformă răul care i s-a făcut într-un prilej de a da pe față bunătate câștigă o biruință asupra sa și asupra puterilor răului... Creștinul care e transformat după chipul lui Dumnezeu (cf. 12:2) va arăta prin felul cum îi tratează pe vrăjmașii săi că, zi după zi, caracterul lui devine din ce în ce mai asemenea caracterului lui Dumnezeu, care este iubire (1 Ioan 4:8).”

În loc de concluzii

„Mâniați-vă și nu păcătuți.” „Să n-apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej Diavolului. „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:26,27,30-32). ■

**CARACTER
TRANSFORMAT
EUGEN
PROFIR**

CICATRICELE NU SE LASĂ LA GARDEROBĂ

Mersul la biserică în sezonul rece aduce cu sine o preocupare în plus pentru departamentul diaconie: păstrarea hainelor groase, neadecvate închinării în sala încălzită. Dacă s-ar fi putut inventa o metodă prin care să fie lăsate la garderobă și su-părările, cuvintele grele, lacrimile sau cicatricile, pentru a intra în prezența lui Dumnezeu despovărați, cu siguranță că la ieșire nimeni nu ar mai încerca recuperarea lor, căutând căi de evacuare alternative. Însă aceste accesorii nedorite sunt purtate încon-tinuu, uneori la vedere, alteori cu vădite eforturi de a le ascunde. Familia rămâne locul în care marea luptă dintre bine și rău lasă urme adânci în sufletele noastre, martori fiind ochii triști ai co-piilor, conștienți de pericolele ce le amenință siguranța, suspine-le uneori neuzite ale mamelor sau privirea detașată și goală a taților. Astăzi, parcă mai mult ca oricând, aceste simptome sunt ascunse de ochii celorlalți, căutând albirea hainelor în familie.

Sursa cicatricelor

Aceste însemne ciudate vorbesc despre răni care au trecut prin procesul de vindecare, dar recuperarea nu poate fi realizată fără consecințe. Cauza primordială care afectează relațiile interumane și, implicit, familiile noastre rămâne păcatul, sub orice formă ar fi el exprimat: gesturi de ne iubire, cuvinte tăioase, reproșuri umi-litoare, ridicări violente de ton sau de mâini, depărtarea sufle-tească. „Orice păcat produce ruina celor care îl comit. Dumnezeu poate să ierte și va ierta pe păcătosul care se pocăiește, însă, deși iertat, sufletul este tulburat; puterea unei minți înnobilate, carac-teristică minții neîntinate, este distrusă. De-a lungul timpului, sufletul va purta cicatrici.”¹

Rănila copiilor

Dacă rănila sufletești ale copiilor sau nepoților noștri ar pu-tea fi auzite, pentru orice părinte responsabil, acestea ar duce la o schimbare radicală. Mesajele nerostite ale copiilor noștri sunt descifrate cel mai adesea în timp, când aceștia își găsesc puterea de a verbaliza o durere a copilăriei. Pentru generația Alpha (cei născuți după 2010), efectele unor conflicte în cadrul familiei sunt cu atât mai mari cu cât interacțiunea cu părinții scade în defavoa-re interacțiunii cu dispozitivele tehnologice. Studiile realizate pe aceștia indică faptul că petrec aproximativ șapte ore pe zi în com-pania televizorului, a tabletelor sau a telefoanelor², iar capacitatea lor de a face față conflictelor și de a dezvolta personalități armoni-oase scade în mod alarmant. Copilăria lor este atât de diferită de copilăria părinților lor, încât cu mari eforturi își mai pot înțelege părinții copiii. În astfel de situații, stilul de comunicare sau de disciplinare poate răni. „Cuvintele aspre măresc iritabilitatea și

rănesc inimile copiilor, iar în unele cazuri răni-le sunt dificil de vindecat.”³ Pentru că, în cele mai multe cazuri, rănirea copiilor este inevitabilă, un părinte responsabil ar trebui să cunoască toate ci-catricile copilului său și să își exprime compasiu-ne pentru acesta. Ideea că timpul le va rezolva pe toate poate ajuta, dar nu trebuie să devină o cale de a evita confruntarea cu durerea copiilor noștri.

Rănila părinților

Cu cât o persoană, sursă a unei răni, ne este mai apropiată, cu atât durerea este percepută mai intens. Între soți, conflictele pot îmbrăca forme diferite, dar efectele sunt întotdeauna aceleași: nefericire, distanțare, regrete și mâhnire, iar sursa rămâne același egoism ce caută pervertirea dra-gostei necondiționate. Mai nou, mentalitatea este modelată de societatea în care trăim. „Am drep-tate!”, „Am dreptul să fiu fericit!”, „Merit ceva mai bun!”, „Mai am alternative!” sau „E mai ușor să schimb decât să repar...” sunt doar câteva din ideile ce au schimbat disponibilitatea de a face orice este necesar pentru armonia și bunăstarea familiei.

Este posibil ca prima rană să fi fost neinten-ționată între cei doi soți, iar a doua să vină ca re-plică la prima și tot așa, ca în desfășurarea unui război între două popoare. Ceea ce scapă însă din vedere cei doi soți este efectul pe viață al anumi-tor răni: chiar dacă rana se închide și conflictul este depășit, amintirea rămâne săpată adânc în ființa celui alt. Sunt cuvinte pe care am vrea să le luăm înapoi sau gesturi pe care am vrea să avem din nou șansa de a nu le fi făcut niciodată.

Și chiar dacă ne poate cuprinde disperarea, observând că în aceste timpuri familiile sunt sub asediu mai mult ca oricând, la o privire mai aten-tă descoperim multe cicatrici în familiile biblice. Întrebați-l pe Samuel despre rănila neascultă-rii copiilor, sau pe Lea cum este ca soțul tău să iubească pe altcineva. Stați de vorbă cu David despre cum se simte când persoana iubită este sarcastică, sau întrebați-l pe Iov cât de tare doare să-ți îngropi copiii, iar soția să nu se mai încrea-dă în Dumnezeu. Lăsați-l pe Iacov să vă explice cum te simți când socrul te înșală, sau pe văduva

din Sarepta cum este să-ți pierzi persoana iubită și apoi să nu mai ai nimic, ajungând chiar muritor de foame. Toate acestea ne arată că, deși paleta rănilor s-a diversificat, aceeași minte stă în spatele crizelor din familii, începând chiar de la Adam și Eva, și se bucură de fiecare cădere a unuia dintre noi. „Trăirea vieții de familie reprezintă un mare test al caracterului.”⁴

1. În spatele fiecărei cicatrici se află un inamic comun al familiei noastre. Cel care m-a rănit rămâne inamicul de veacuri al copiilor lui Dumnezeu: Satana. Durerea a fost mare pentru că mijlocul prin care a reușit să mă rănească poartă chipul cuiva drag. Nu țineți supărare pe părinți, soți sau soții, ei au fost doar pioni în această mare luptă;
2. Cicatricile nu sunt semne ale înfrângerii decât dacă rămânem singuri. Altfel, ele sunt dovada unei lupte pe care o câștigăm împreună. Dacă din această luptă și Hristos a rămas cu semne, cu cât mai mult noi și familiile noastre vom purta semnele luptei cu inamicul care și-a propus să ne separe și să ne învingă;
3. Cicatricile pot vorbi despre cât de adânci au fost rănilile, dar totodată arată cât de mare a fost dragostea care a închis rana respectivă. Acestea nu dispar ca prin minune, amintirile rămân, dar locul durerii a fost luat de dragoste.

4. Nu este relevant ce văd sau cred ceilalți despre cicatricile noastre, ci important este ce știe Dumnezeu despre lupta în care au fost făcute. A face eforturi mari să ascundem și să prezentăm o realitate altfel decât este, pe termen lung, nu ajută pe nimeni.

Uitându-ne în jur, observăm ușor cum Satana a declarat război pe față familiei, așa cum a fost ea lăsată de Dumnezeu. Dacă nu poate aduce în familiile noastre combinații nemai-închipuite, măcar să crească divorțul! Dacă nu ne poate despărți, măcar să ne facă să ne rănim unii pe alții, transformând colțul de rai în teatru de război. Va ieși familia victorioasă? Răspunsul nu este relevant în statistici, ci în familia voastră, oricâte cicatrici ați fi nevoiți să purtați! ■

¹ <https://m.egwwritings.org/ro/book/821.11640#11640> – PFE195.1

² <https://www.aap.org/en-us/advocacy-and-policy/aap-health-initiatives/pages/media-and-children.aspx>

³ <https://m.egwwritings.org/ro/book/2039.2448>

⁴ <https://m.egwwritings.org/ro/book/14060.5397001#5397001>

**SEMNELE
BIRUINTEI
FELIX
MUȘAT**

**CICATRICILE NU SUNT
SEMNE ALE ÎNFRÂNGERII,
CI DOVADA UNEI
LUPTE PE CARE O
CÂȘTIGĂM ÎMPREUNĂ.**

Felix Mușat, pastor, Departamentul Viața de Familie, Conferința Muntenia

ÎN CASA CELOR CE MĂ IUBEAU

Întâlnim în cartea prorocului Zaharia următorul dialog despre relațiile de familie, dialog care la prima citire ne intrigă: „Și dacă-l va întreba cineva: «De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?» el va răspunde: «În casa celor ce mă iubeau le-am primit»” (Zaharia 13:6).

Răspunsul persoanei intervievate mi-a atras în mod special atenția. Mă așteptam la orice alt răspuns, dar nu la acesta. Ar fi fost mai natural să spună că a primit rănilor de la un străin sau de la un vrăjmaș de moarte. Însă el precizează că a primit rănilor de la cineva foarte apropiat, dintr-o relație unde exista iubire.

Chiar dacă un astfel de răspuns ne surprinde, găsim în el două lecții care merită însușite.

În primul rând se remarcă atitudinea persoanei rănite. Nu găsim nimic acuzator în limbajul ei la adresa celor ce i-au produs rănilor, nicio ironie, niciun reproș sau critică. Din contră, ea vorbește despre ei în cuvinte alese – „cei ce mă iubeau”. Atitudinea aceasta merită multiplicată. Să poți vorbi frumos, în limbaj pozitiv, despre cineva care te-a lezat este constructiv pentru orice relație. Multe probleme de cuplu s-ar rezolva mai ușor dacă nu i-am percepe ca vrăjmași pe cei ce ne rănesc.

În al doilea rând, răspunsul persoanei rănite evidențiază limitele iubirii. Afirmând că rănilor provin de la cei ce-l iubeau, personajul biblic recunoaște că în condițiile păcatului nu putem iubi fără să rănim. Ne angajăm în relații de dragoste, dar continuăm să fim egoiști, lucru care produce suferință. Un amestec de dragoste *agape* și fire egoistă continuă să fie în noi chiar după ce ne-am consacrat viața lui Dumnezeu. Limitele cunoașterii, sărăcia limbajului, tendința spre necredință, superficialitatea pocăinței, dragostea moștenită trăită din instinct, toate acestea și multe altele ne fac să-i rănim chiar pe cei pe care îi iubim. Așa se face că apelăm des la expresia: „Am făcut asta pentru că te iubesc.” Astfel, multe greșeli de atitudine ale soților sau părinților sunt motivate cu dragostea, dar tocmai lucrul acesta trădează limitele iubirii noastre.

Dacă ar fi să aleg o familie biblică prin care să ilustrez această realitate, m-aș opri asupra relației de cuplu dintre Elcana și Ana. Din relatarea biblică reiese clar că Elcana o iubea pe Ana (1 Samuel 1:5), dar cu toate acestea inima ei era plină de amărăciune, căci Ana plângea (v. 7). Care să fi fost cauza plânsului ei? Aparent, înțepăturile Peninei, dar Ellen White accentuează că deciziile inspirate de cultură și necredință ale soțului ei au provocat toată drama Anei. Iată comentariul ei: „Dar pasul acesta (căsătoria cu Penina), care fusese făcut din lipsă de credință, nu a adus fericire. S-au adăugat la familie băieți și fete, dar bucuria și frumusețea sfintei rânduieli divine a fost întinată, iar

pacea familiei, nimicită. Pentru Ana părea că pierise orice nădejde, iar viața i se părea o povară” (PP 569.2).

Elcana a vrut să rezolve un minus al familiei printr-o metodă care era la modă în timpul acela, și anume, a lua o a doua soție în cazul în care nu putea avea copii cu prima. Astfel, modelul cultural, asociat cu necredința în Dumnezeu, a creat un context care a adus multă nefericire și dureri sufletească în inima Anei. Le provocăm multe răni celor dragi când încercăm să schimbăm împrejurările sau obiceiurile partenerului fără ajutorul lui Dumnezeu. Nerăbdarea și lipsa de încredere în Dumnezeu ne împing să avem atitudini lipsite de dragoste și să spunem cuvinte care rănesc.

Vestea bună este că putem face ceva pentru vindecarea acestor răni. Maniera în care Elcana a încercat să-i aducă mângâiere Anei este inspiratoare. În atitudinea lui găsim cel puțin patru pași absolut necesari în vindecarea traumelor emoționale produse în relațiile de cuplu.

Recăștigarea încrederii

În primul rând este nevoie să-i câștigi încrederea persoanei pe care vrei să o ajuți. Elcana își pierduse credibilitatea în fața Anei prin faptul că a transmis mesaje confuze pe termen lung. Prin gestul lui de a contracta o altă căsătorie, i-a comunicat Anei un mesaj care pune sub semnul îndoielii cuvintele lui de iubire. Este ca și când i-ar fi zis: Ana, te iubesc, dar am nevoie de ceva mai mult decât îmi poți oferi tu. Acest mesaj confuz a făcut fără putere cuvintele lui de iubire. Oricât de justificate ar fi fost motivele lui Elcana de a contracta o altă căsătorie, tot nu ar fi ajutat-o pe Ana să înțeleagă și să se împace cu situația. Încrederea Anei în autenticitatea dragostei lui pentru ea era puternic zdruncinată.

Pentru a recăștiga această încredere, Elcana trebuia să facă ceva mai mult decât simple declarații de dragoste. Pe acest fond, el a apelat la gesturi materiale menite să redea credibilitatea vorbelor sale. Elcana îi dă Anei o porție dublă, ca o dovadă externă că dragostea lui e dispusă la orice sacrificiu. A făcut acest gest în public, demonstrând că nu se rușinează de nimeni și, chiar mai mult, a asociat acest moment cu închinarea la Dumnezeu, ca o garanție că ceea ce spune este adevărat (1 Samuel 1:4,5).

Elcana a înțeles că uneori este nevoie să apelăm la gesturi materiale pentru a demonstra autenticitatea iubirii. Și astăzi sunt persoane care fac cheltuieli colosale pentru a reafirma iubirea – o excursie în locuri exotice, parfumuri scumpe etc. Însă viața ar fi mai ieftină dacă am fi atenți la valoarea cuvintelor noastre.

În relațiile de cuplu se transmit multe mesaje confuze. Asociere de tipul: te iubesc, dar te lovesc; te iubesc, dar te jignesc; te iubesc, dar nu-ți suport părinții; te iubesc, dar vin rar pe acasă sunt exemple de mesaje încurcate, care distrug încrederea în declarațiile de dragoste. De aceea, investiția în încredere este primul pas spre vindecare.

Vindecarea emoțiilor

Prin întrebarea: „Pentru ce plângi?” (v. 8), Elcana a cerut acces la trăirile ascunse ale inimii Anei. Pentru că el îi recăștigase încrederea, Anei i-a fost mai ușor să își deschidă sufletul.

Elcana a manifestat interes pentru emoțiile soției, iar atitudinea lui este de laudat, mai ales dacă realizăm că el a ales atitudinea cea mai bună dintre multe altele posibile. Ar fi putut să-i reproșeze astfel: Iar plângi? Am venit aici se ne bucurăm, nu să jelim! Mi-ai stricat petrecerea!

Plângi din orice lucru! Mă faci de râs în fața oamenilor! sau Ce vor gândi ceilalți despre familia noastră?! Făcând așa, Elcana ar fi dat dovadă de egoism, arătând că era mai interesat de el și de imaginea lui decât de trăirile Anei.

Adesea, chiar și în dragoste putem fi egoiști, urmărind mai mult interesele proprii sau confortul emoțional personal decât confortul sau interesul partenerului. Atitudinile egoiste rănesc; cele altruiste vindecă.

„Pentru ce plângi?” este o întrebare deschisă, care oferă celuiilalt ocazia să-și verse amarul și să-și clarifice motivele din spatele lacrimilor. Dacă ar fi pus întrebarea: „Iar plângi?”, cu siguranță că ar fi blocat-o, dar întrebarea lui Elcana a deschis discuția. În relatarea biblică nu se prezintă răspunsul Anei, dar sigur a fost o discuție profundă și edificatoare.

„Pentru ce îți este întristată inima?” Prin această a doua întrebare a încercat să clarifice și să focalizeze mai bine sensul primei întrebări. Mi-ar fi plăcut să aud răspunsul Anei.

Restructurarea gândurilor

După ce a parcurs pașii prin care să-și înțeleagă trăirile, Elcana a încercat să facă ceva pentru a le schimba, adresându-i o întrebare aproape retorică: „Nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?” Prin această întrebare a intenționat să aducă o schimbare la nivelul gândurilor ei. El spera că, dacă Ana ar fi meditat mai mult la privilegiul de a avea un soț iubitor ca el, ar fi fost mult mai liniștită. Metoda aleasă de el s-a demonstrat a fi utilă în multe situații de viață, pentru că majoritatea durerilor noastre sufletești sunt întreținute de o gândire disfuncțională, de așteptări nerealiste, de idei fixe sau prejudecăți moștenite. Nu știm dacă pe Ana a ajutat-o lucrul acesta, dar știm că împreună au găsit o soluție mai bună.

Facilitarea relației cu Dumnezeu

Îl apreciez pe Elcana că nu s-a rușinat cu Ana când a văzut-o printre puținele femei care se rugau la ușa templului. El i-a oferit libertatea de a-și exercita credința și, în acest fel, i-a permis lui Dumnezeu să lucreze în viața ei. El a acceptat că Dumnezeu poate face ceea ce nu poate face el.

A-i oferi partenerului libertatea de exprimare a credinței este un element esențial al vieții de familie. Niciodată noi nu putem lua locul lui Dumnezeu. Doar El poate inspira speranță, poate aduce pace, iertare și vindecare... vindecarea rănilor primite în casa celor ce iubesc. ■

**DISPOZIȚIE
ALTRUISTĂ
DANIEL
DELCEA**

**PERSONAJUL BIBLIC
RECUNOAȘTE CĂ ÎN
CONDIȚIILE PĂCATULUI
NU PUTEM IUBI FĂRĂ
SĂ RĂNIM PE CELĂLALT.
ÎN CONSECINȚĂ, MULTE
GREȘELI DE ATITUDINE
ALE SOȚILOR SAU
PĂRINȚILOR SUNT
MOTIVATE CU DRAGOSTEA,
DAR TOCMAI LUCRUL
ACESTA TRĂDEAZĂ LIMITELE
IUBIRII NOASTRE.**

Daniel Delcea, pastor, Departamentul Viața de Familie, Conferința Oltenia

SECRETUL UNEI VIEȚI PLINE DE BUCURIE

Când eram adolescent am auzit prima dată povestea elefanților de la circ. Când acești elefanți sunt încă mici și slabi, sunt legați de stâlpi de fier înfipti în pământ, care îi împiedică să se elibereze și să fugă. Aceasta îi permite dresorului să-i țină aproape, să lucreze cu ei și să-i pregătească pentru programul de rutină. Interesant este faptul că, după ce micuții elefanți cresc, devenind animale uriașe, puternice, în stare să

ridice greutatea mari cu trompele lor, ei rămân dependenți de acei stâlpi minusculi înfipti în pământ. Chiar dacă ar putea să se elibereze, să alerge liberi, ei nu o fac. Nici măcar nu încearcă. Rămân limitați de vechile granițe. Uneori și noi demonstrăm acest gen de neputință. Ne concentrăm asupra acelor mici stâlpi/greșeli din trecutul nostru și uităm că, asistați de ajutorul lui Dumnezeu, avem puterea de a ne elibera de orice ne face să dăm înapoi.

În Filipeni 4:8, apostolul Pavel spune: „Încolo, frații mei, tot ce este ade-

vărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească.”

Dacă cineva a fost vreodată îndreptățit să fie negativist, acela a fost Pavel. Acuzat pe nedrept, reținut în închisoare și așteptându-și moartea, el a ales să accentueze oportunitățile, nu problemele. Ca prizonier, el nu s-a plâns de condițiile precare, de neșansa lui, de faptul că era legat cu lanțuri, de gărzile care îl păzeau și nici măcar de lucrurile care îi lipseau. Pavel a scris într-un spirit de mulțumire și încurajare, plin de bucurie – în mijlocul persecuțiilor neîntrerupte. Apostolul Pavel ne oferă un sfat de o rară înțelepciune, acela de a gândi așa cum gândește Dumnezeu. Filipeni 4:8 e o reflexie bine articulată a naturii și caracterului lui Dumnezeu, căci El Însuși este adevărat, nobil, drept, curat, vrednic de iubit și vrednic de primit. Meditând asupra caracterului Lui, vom ajunge să ne umplem viețile cu speranță și optimism.

Când gândirea noastră este sănătoasă și pozitivă, emoțiile noastre o vor urma. Adesea reacționăm pur și simplu la acțiunile, cuvintele unei persoane sau la experiențele pe care le trăim. Reacționăm la un anumit gând care, dacă persistă, generează o emoție, urmată de o acțiune potrivită cu acest sentiment. Dacă interpretăm situația în mod negativ, e probabil că emoția care va rezulta să fie contrară propriilor interese.

Pentru a experimenta o viață plină de bucurie, trebuie să respingem lucrurile negative și să le protejăm pe cele pozitive pe care Dumnezeu le-a pus sau a promis că le va pune în viața

noastră. Vom prezenta câteva direcții care ne-ar putea ajuta atât personal, cât și în viața de familie:

Înfrungete-te cu hrană mentală pozitivă

Aceasta se referă la ceea ce citești, privești și ascuți regulat. Pentru a trăi o viață de bucurie, hrănește în mod intenționat gânduri înțelepte, inspiratoare și înălțătoare. Întreabă-te: În ce mod diferă obiceiurile mele de a lectura, a asculta, a viziona sau a naviga pe internet de ale celor care nu sunt creștini?

Începe cu Biblia și continuă apoi cu alte materiale. Citește cărți care ridică probleme interesante și te inspiră să trăiești și să adopți stiluri de viață excepționale. Citește cărți care te ajută să crești în înțelepciune ca soț/soție sau ca părinte. Important de remarcat: tu atragi în viața ta oameni, idei, circumstanțe care corespund gândirii tale curente, iar, în timp, viața ta de familie, sănătatea, relațiile și finanțele vor reflecta lucrurile cu care te-ai hrănit.

Începe ziua cu bucurie

În primele minute după ce te trezești, concentrează-te asupra bucuriei. În Epistola către filipeni, Pavel ne prezintă un plan clar al lucrurilor la care să ne gândim. Este o adevărată provocare, însă dacă nu am fi în stare să îndeplinim acest plan, Pavel nu ni l-ar fi sugerat. Principiul din capitolul 4 cu versetul 8 poate deveni a doua ta natură. Pentru a progresa în acest domeniu, mai întâi retrage-te cu Dumnezeu în fiecare dimineață. Pune pe locul întâi lucrurile cele mai importante și întreaga zi se va clădi pe stânca promisiunilor lui Dumnezeu. Nu uita că potențialul tău pentru bucurie este limitat doar de pregătirea ta în vederea acestui lucru.

Încheie ziua cu bucurie

Acum, dacă te-ai îngrijit de primele minute ale zilei, abordează în același fel și ultimele minute. Ceea ce lași să intre în mintea ta chiar înainte de a te culca se imprimă mai rapid în subconștientul tău decât alte lucruri din timpul zilei. Cum îți închei ziua? Îți închei ziua îngrijorându-te cu privire la lista de lucruri pe care trebuie să le faci mâine sau cu privire la finanțele tale? Ți-ai sfârșit vre-

**GÂNDIRE
INNOVATIVĂ
BERNARD
CSERGEZAN**

**NE DORIM O VIAȚĂ
MAI DEPLINĂ. TOTUL
ÎNCEPE CU O SCHIMBĂ-
RE A GÂNDIRII.**

dată seara aflându-te pe o notă foarte proastă cu partenerul tău de viață sau cu copilul tău? Dacă da, ce crezi că s-a imprimat în mintea fiecăruia?

Dezvoltă obiceiul acestor ultime minute și fă din ele un timp special! Ai putea să citești un pasaj din Biblie sau o carte care să te inspire. Ai putea să te rogi cu partenerul de viață sau să-i oferi un sărut... Gândește-te care este cel mai fantastic lucru pozitiv pe care l-ai putea face în fiecare seară, înainte de a merge la culcare!

O fabulă clasică începe cu un bunic care îi povestește nepotului său despre doi lupi care se luptă în interiorul inimii lui. „Unul este înțelept și bun, celălalt este corupt și crud”, spune bunicul. „Care va câștiga?”, întreabă nepotul. Și bunicul îi răspunde: „Cel pe care îl hrănesc.” Cu toții ne dorim să experimentăm o viață mai deplină, mai profundă și mai semnificativă. Dar cum putem să atingem efectiv acest scop? Totul începe cu o schimbare a gândirii.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este

vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8). ■

Bernard Csergezan, pastor, Departamentul Viața de Familie, Conferința Transilvania Nord

familie » » » » »

CREȘTINISMUL AUTENTIC ȘI CĂSNICIA

Oare creștinismul autentic poate ajuta un cuplu să aibă o viață mai împlinită? Pentru unii, înțelegerea aceasta poate părea absurdă, pentru că sunt de părere că un creștin este în avantaj față de un ateu. Este oare chiar așa?

În acest univers, totul este condus de legi stabilite de Dumnezeu. Diferite ecosisteme funcționează conform unui număr foarte mare de legi complicate, pe care oamenii de știință abia încep să le înțeleagă. Legile acestea, fie că vorbim de limbă, de sănătate, de grădinarit, de sistemul solar, toate funcționează! Ele funcționează indiferent de faptul că cineva crede sau nu în ele. În felul acesta, poți întâlni persoane atee care au o viață de căsnicie de mai mare calitate decât un credincios. Ele au fost atente și au înțeles cum funcționează optim o relație și au făcut schimbările necesare

în viețile lor. Respectă legile lui Dumnezeu după care funcționează relațiile, chiar dacă nu cred în Creator. Pe de altă parte, poți întâlni creștini care nu respectă aceste legi și, prin urmare, nu au o viață de cuplu pe care să ți-o dorești.

Cu toate acestea, un creștin autentic este în avantaj, dar... doar un creștin autentic, cel care este într-o continuă schimbare, progres, căutând activ să devină desăvârșit ca Tatăl (Matei 5:48). Se spune că este culmea prostiei să faci constant aceleași greșeli și să te aștepți să se schimbe ceva în bine. Dacă în viața noastră în prezent este ceva care nu ne este pe plac, atunci trebuie să facem schimbări. Doar așa este just să te aștepți la un rezultat diferit.

**DRAGOSTEA
DINTAI
VAJDA
CSABA**

**SĂ CĂUTĂM SĂ DEVINIM
PERSONE DEMNE
DE A FI IUBITE.**

Iată primul avantaj! Creștinul crede într-un Dumnezeu puternic, care se implică în viața copiilor Săi și muncește permanent în favoarea lor. Este dorința Lui să ne ajute (Luca 11:13). Adevărat, schimbarea este grea câteodată, dar posibilă cu ajutorul lui Dumnezeu!

Să ne lăsăm imaginația să creioneze un partener de viață potrivit pentru noi. Cum ar fi această persoană? Voi alege câteva caracteristici. Probabil ne închipuim o persoană care să nu riposteze când vorbește cu noi, să nu ne critice, să nu ne disprețuiască sau, în cazul unui conflict, să nu-ți taie cheful de a găsi o soluție doar cu o privire.

John M. Gottman, în cartea sa, *Cele șapte principii ale unei căsnicii fericite*, după ani de cercetări, descrie aceste patru elemente de conflict în relații. Un ateu ar spune că știința a arătat la ce elemente să ai grijă când există tensiune într-un cuplu. Sunt numite „cei patru călăreți apocaliptici ai lui Gottman”. Un ateu este recunoscător autorului pentru aceste cercetări și se grăbește să pună în aplicare rezultatele cercetărilor științifice, experimentând o îmbunătățire semnificativă în relația de cuplu.

Oare un credincios nu știa de aceste elemente cu mii de ani în urmă?! Cum putem să ne numim copii credincioși ai lui Dumnezeu dacă, în loc de blândețe, suntem duri, criticăm (cu stil, să doară și mai tare), vorbim cu dispreț înjositor, ca cel din fața noastră să piardă speranța de „mai bine”?!

Deci ne este clar cum trebuie să arate o persoană cu care vrem să avem o relație optimă. Conform Epistolei către efeseni (4:29-30), „niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării”. Așa vrem să fie partenerul nostru!

Tot în această carte, autorul descrie mai departe diferite obiceiuri practicate în relațiile de succes. Sunt obiceiuri pe care le practicăm instinctiv când suntem îndrăgostiți, atunci când curțăm pe cineva. Cartea Apocalipsa, în capitolul 2, sfătuiește biserica din Efes: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi”, în cazul în care dragostea dintâi a pierit. Pavel, în pasajul din 1 Corinteni 13, descrie faptele dragostei. Ce face și ce nu face dragostea. Poate știm pe de rost aceste versete, dar la practicarea lor suntem corigenți.

Cu siguranță, dacă ar fi să ne imaginăm un partener potrivit, ar avea calitățile enumerate aici. Dorim persoane care pun preț pe timpul petrecut cu noi, care își aduc aminte de clipele plăcute petrecute împreună și au tendința de a nu-și aminti pe cele mai puțin plăcute, că doar suntem oameni și este normal să greșim. Ne-ar plăcea să-și asume responsabilitatea pentru partea lui în relație, să observe străduințele noastre de a repara ce s-a stricat, să prețuiască gesturile mici și câteodată neputincioase. Ar face bine să fie interesant, să nu ne plictisească, dar și de încredere, consecvent.

Ce bine ar fi să fie cineva căruia să-i poți spune ce ai pe suflet (chiar să-și dea seama fără să spunem), să te poți deschide fără să fii judecat (că doar urâciunea păcatului se află în noi toți)... să fii doar iubit, susținut. Dacă se ivesc situații în viață unde nu ne putem schimba, pentru că acel ceva este prea adânc în noi, atunci partenerul ideal trebuie să aibă capacitatea de a ne accepta și iubi așa cum suntem. Va ține la noi mai mult decât la propria viață, dar va respecta și individualitatea, libertatea noastră ca persoană. Dacă tot ne imaginăm, să nu ne înfrânăm. Partenerul ideal ar face bine să fie atent la nevoile noastre, să ne descopere limbajul dragostei (cuvinte de recunoaștere, timp de calitate, dăruire, favoruri și atingere fizică) și să fie dispus să învețe cum să ne arate iubire în așa fel încât să ne placă. Toate acestea cu plăcere, din dragoste, nu forțat.

Probabil fiecare dintre noi, dacă am dori, am putea continua această enumerare de calități. Nu este complicat să-ți închipui un partener ideal. Dar cine dintre noi este dispus să devină unul?! Când este vorba de propria persoană, înțelegem cât de grea este schimbarea și de cât de multă dragoste și înțelegere avem nevoie pe parcurs.

Datorită faptului că singura persoană pe care putem să o schimbăm suntem noi înșine, cred că este înțelept să ne concentrăm la a deveni partenerul ideal pentru cel de lângă noi. Dacă reușim să devenim sau să ne apropiem de acest ideal, vom deveni persoane demne de a fi iubite, persoane alături de care este o plăcere să trăiești. Oare cel/cea de lângă noi ne-ar descrie cu caracteristicile amintite mai sus? Să devenim noi schimbarea pe care o dorim în lume! Pentru aceasta este nevoie să facem anumite schimbări! Să ne folosim de avantajul credinciosului, care a descoperit că „ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu” (Luca 18:27). ■

Vajda Csaba, pastor, Departamentul Viața de Familie, Conferința Transilvania Sud

ÎN DRAGOSTE NU ESTE FRICĂ

Frica este un intrus, un invadator nenatural, asemenea unui bacterii, unui virus ce devastează și distruge toată creația. Imediat ce dragostea și încrederea lui Adam în Dumnezeu a fost distrusă, frica a infectat inima umană. Motivată de frică și egoism, imaginația omului a explodat și a creat idei distorsionate, strâmbe și pervertite despre Dumnezeu, lucru care a condus la și mai multă frică.

Astăzi, frica este ceva obișnuit. O putem învinge pentru o vreme, dar pânđește în întunericul inimilor noastre. Nu vorbesc despre alerta care ne ajută să facem față elementelor stresante, ca atunci când ia casa foc, când un câine se apropie sau ești pe marginea prăpastiei. Nu, frica izvorâtă din păcat este o fierbere neliniștită și nocivă din mintea noastră, care amenință să distrugă orice fericire. Fugim de ea și sperăm să scăpăm. Dar ne duce la și mai multă durere. Frica este o parte a infecției păcatului. Ne duce departe de Dumnezeu, departe de vindecare, departe de pace, într-un proces de autodistrugere.

Frica are multe fețe

Frica se manifestă în multe forme și mărimi. La un capăt al spectrului fricii sunt megalomanii, grandomanii. Cei care cuceresc puterea mânați de frică: frica de evrei, ruși, creștini, capitalism și chiar libertatea însăși. Frica a devenit arma lor împotriva societății, împărțind, despărțind, cucerind și distrugând, construind societăți distruse de frică. Și istoria este clară – unde frica este prezentă, moartea urmează imediat. În cealaltă parte a spectrului fricii este șoricelul uman. Speriat de respingere, temător de jenă, îngrozit de critică, oameni care sunt docili de frica de a nu se face de rușine. Ei nu spun niciodată „nu”, nu stau drepti niciodată și nu stabilesc niciodată limite, pentru că sunt controlați de frica de ceea ce vor spune ceilalți.

Între aceste două extreme există tot felul de comportamente bazate pe frică, transformând nesiguranța prin propriile lor mecanisme unice de supraviețuire – bătașul, mândrul, arogantul, rasistul, bigotul, ușuraticul. De asemenea, tot aici găsim alcoolicul, dependentul de droguri, de sex sau de cumpărături, legalistul, craiul, mincinosul,

trișorul și escrocul. Fiecare este motivat de frică, fiecare căutând o cale de a se proteja pe sine, de a se promova pe sine sau de a se impune. Dar în loc să supraviețuiască, să se vindece, să crească, toți mor încet și îi distrug și pe alții în acest proces.

Viața, sănătatea și fericirea pot fi găsite doar acolo unde dragostea este liberă. Și dragostea este liberă atunci când adevărul despre Dumnezeu este cunoscut!

Dezechilibru

Activarea constantă a sistemului fricii apare într-un creier dezechilibrat și este o reacție exagerată la stimulii din mediu. Din cauza păcatului, creierul omului este dezechilibrat și cu toții experimentăm, mult prea frecvent, efectele stresului – activarea amigdalei. Evoluționismul sugerează că acest răspuns: „fugi sau luptă” este reacția adaptativă care promovează supraviețuirea în fața unei crize iminente. Dar activarea acestui sistem de alarmă este ceea ce împiedică gândirea sănătoasă și abuzează de trup. Cu cât această alarmă sună mai mult și mai tare, cu atât mai mare este stricăciunea.

Când crește frica, atunci dragostea și gândirea sănătoasă scad. Când crește dragostea, nu doar frica scade, dar dezvoltarea și gândirea sănătoasă se îmbunătățesc. Frica și dragostea sunt invers proporționale.

Dezvoltarea creierului și divertismentul

Unul dintre factorii cei mai neașteptați care contribuie la creșterea fricii și a afecțiunilor psihiatrice este folosirea divertismentului, mai ales pentru copii. Divertismentul se referă la acele programe gândite ca, prin elemente artificiale sau pretext, să determine reacții emoționale, în timp ce în cea mai mare parte decuplează gândirea critică. Divertismentul este gândit să obțină un răspuns emoțional de la audiență și, cu cât reacția emoțională este mai puternică, cu atât este mai bun programul. Aceste programe vor să te facă să râzi, să plângi, să te temi, să te stârnești, să te mâni, să devii iritat sau frustrat și, simultan, să renunți la gândirea critică.

Cineva se uita la un serial popular de televiziune despre care un prieten îi spunea că este o prostie. Încercând să-i arate de ce

**ÎNCLINATII
REORIENTATE
MARIUS
ANDREI**

**„ÎN DRAGOSTE NU
ESTE FRICĂ, CI DRAGOSTEA
DESĂVÂRȘITĂ
IZGONEȘTE FRICA, PENTRU
CĂ FRICA ARE CU
EA PEDEAPSA; ȘI CINE
SE TEME N-A AJUNS
DESĂVÂRȘIT ÎN DRAGOSTE” (1 IOAN 4:18).**

**ALEGE SĂ FACI
CE ESTE BINE. AI
ÎNCREDERE ÎN
DUMNEZEU CĂ
VA AVEA GRIJĂ DE
VIAȚA TA ȘI DE
REZULTATUL EI.
ÎNDEPLINEȘTE-ȚI
RESPONSABILITĂ-
ȚILE CUNOSCUTE
ÎN ARMONIE CU
O CONȘTIINȚĂ
CURATĂ ȘI CU
VOIA LUI DUM-
NEZEU ȘI APOI
AI ÎNCREDERE ÎN
EL CU PRIVIRE
LA CUM SE VOR
DESĂȘURA
LUCRURILE ÎN
VIITOR.**

este o prostie, demontează ridicolul poveștii, iar reacția celui care urmărea serialul este – nu trebuie să stai să analizezi toate lucrurile în felul acesta. Nu rațiunea este ideea. Trebuie doar să te simți bine, să te distrezi, să te relaxezi. Adică oprești rațiunea și permiți sistemului limbic să guverneze și să experimenteze roller-coaster-ul emoțiilor pe care serialul era gândit să le activeze.

Studiile au arătat că, cu cât copiii văd mai mult divertisment video în primii opt ani de viață, cu atât este mai mare riscul cu privire la problemele de atenție, concentrare și focalizare (disfuncții ale cortexului prefrontal). Și cu atât mai mare este rata de comportamente violente, impulsive, sexuale și anxietate.

Fără o dezvoltare normală a cortexului prefrontal și fără înfrânarea sistemului limbic și cu centrele emoționale foarte dezvoltate, copiii ajunși adolescenți nu doar că au un risc mare cu privire la probleme de atenție, dar vor fi impulsivi, agresivi și cu stări de spirit fluctuante. Și vor suferi de anxietate crescută. Cu tendințe către promiscuitate sexuală și violență. Și, de asemenea, un risc crescut de consum de alcool și folosire de droguri în încercarea de a se calma chimic singuri.

Traumele din copilărie schimbă creierul

Deși divertismentul afectează negativ dezvoltarea creierului, traumele din copilărie au un efect și mai dramatic. Copiii expuși la experiențe traumatizante psihologic prezintă anormalități emoționale, imune și metabolice, ceea ce explică creșterea riscului față de boli. Copiii crescuți într-un mediu traumatizant și fără suport emoțional au centrii fricii/emoțiilor supradevolțate și centrii raționali, judecată și iubire, subdevolțate. Au parte de un nivel de hormoni de stres mai mare în perioada de dezvoltare, ceea ce conduce la o mai mare vulnerabilitate față de o varietate de boli cronice. Au probleme cu empatia, compasiunea, încrederea, dragostea altruistă, înțelegerea față de ceilalți, răbdarea și relațiile sănatoase.

Metodele lui Dumnezeu

Toate ființele umane descendente din Adam și Eva se nasc cu frică și egoism – frica de eșec, frica de ce gândesc ceilalți, frica de a nu găsi o slujbă, frica de a nu avea o anumită prietenă sau prieten, frica de a nu trece un examen, frica de a nu fi iubit, frica de a nu fi singur... frică... frică... frică...! Vestea bună este în neuroplasticitatea creierului. Exercițând circuitele sănatoase, acestea se pot dezvolta, întări și extinde.

Dacă ai suferit în copilărie traume, dacă ai fost neglijat sau te confrunți cu un sistem limbic foarte activat – rezultând în agresiune, iritabilitate, nerăbdare, mânie, impulsuri sexuale puternice, egoism, frică sau nesiguranță –, nu te descuraja. Metoda lui Dumnezeu aduce întotdeauna vindecare.

Metoda lui Dumnezeu include, dar nu este limitată la următoarele elemente:

1. Închinarea la un Dumnezeu al dragostei și respingerea conceptului unui Dumnezeu care induce frică. Devoțiune regulată cu privire la aspectele caracterului lui Dumnezeu.

2. Fii sincer și elimină neadevărul de orice fel din minte. Acest lucru este în mod deosebit important pentru cei care au suferit traume. Ei au gânduri distorsionate despre sine, de genul – sunt urât, sunt sub orice critică, sunt dezgustător, murdar, de neîubit. Aceste gânduri greșite trebuiesc înlocuite cu adevărul.

3. Trăiește ca să dăruiești. Căută să-i ajuți pe ceilalți; implică-te în activități de voluntariat sau slujire.

4. Stabilește relații cu oameni cu un caracter matur și plin de dragoste.

5. Ai încredere în Dumnezeu că va avea grijă de viața ta și de rezultatul ei. Alege să îți îndeplinești responsabilitățile cunoscute, în armonie cu o conștiință curată și cu voia lui Dumnezeu, și apoi ai încredere în El cu privire la cum se vor desfășura lucrurile în viitor. Una din sursele cele mai mari de grijă și frică provin din încercarea de a face viața să fie așa cum vrem noi, nu să alegem să facem ceea ce este bine și apoi să avem încredere în Dumnezeu cu privire la rezultate.

Gândiți-vă la îngrijorarea celor trei tineri în valea Dura. Să se închine sau nu înaintea idolu-lui? Aceasta era alegerea lor. Ce urma să se întâmple mai departe nu mai era sub controlul lor. Dar de prea multe ori, în astfel de circumstanțe, noi nu ne concentrăm pe responsabilitățile cunoscute. În schimb, ne concentrăm pe ce se va întâmpla ca rezultat al alegerii noastre. Și atunci modificăm alegerea pentru a schimba rezultatul. Dacă am fi fost în vale, știind că este greșit să te închini, dar nevrând să ajungem în cuptorul încins, când ar fi început să cânte muzica, ne-am fi aplecat să ne încheiem șireturile?

6. Trăiește în armonie cu protocolul vieții fizice – somn regulat, bea apă multă, exerciții fizice și mentale regulate, evită toxinele și mănâncă sănătos.

7. Când facem greșeli, rezolvă vinovăția cât mai repede. Iartă-i pe cei care îți greșesc și nu ține mânie sau resentimente.

Dragostea vindecă și reface, iar frica dispare. ■

Marius Andrei, pastor, Departamentul
Viața de Familie, Uniunea Română

Petre Poenaru

S-a născut la 29 iunie 1936, în comuna Telești, județul Gorj, fiind primul născut în familia lui Ionel și Cornelia Poenaru, o familie ce de curând se botezase în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, astfel se poate spune că și-a trăit toți cei aproape 85 de ani în această biserică.

Încheie legământ cu Dumnezeu prin botez la vârsta de doar 14 ani. În 1960 se căsătorește cu Paraschiva Dănăiață. În 1961 se naște Octavian, pe care-l cresc îndrumându-l de mic spre Dumnezeu, astfel că din tinerețe Octavian hotărăște să-i slujească lui Dumnezeu, studiind la Institutul Teologic Adventist și devenind pastor în Biserica Adventistă. În 1965 se naște Cornelia Milena, care decide să devină tehnician dentar, pentru a le fi de folos în mod nemijlocit celor din jur.

Nea Petrică s-a bucurat la nașterea fiecăruia dintre cei trei nepoți — Flavius, Roland și Natanael — așteptând ca fiecare să-i treacă pragul și să-i încălzească sufletul cu veselia lui copilărească. Iar în urmă cu puțin timp a fost încântat de apariția pe lume a singurului său strănepot, Raul, căruia îi plăcea să-i arate, chiar așa mic fiind, din tainele meșteșugurilor de pe lângă casă. Deși locuia în Târgu Jiu, în fiecare sâmbătă făcea naveta în comuna natală, preț de 25 km distanță, unde ani de-a rândul a fost prezbiter, fiind cel care a ținut vie acea biserică.

S-a stins în prag de iarnă, pe 18 decembrie 2020, încet și totuși repede, așteptând apropiata întâlnire cu Mântuitorul său iubit, Isus Hristos, și cu cei dragi, pe care i-a lăsat în urmă înlăcrimați. „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!”

A consemnat **Nicu Sora**, ginere

Adrian Stănoiu

Adrian Stănoiu a fost al treilea copil al familiei Ionel și Eleonora Stănoiu, fiind născut la Slatina, județul Olt, pe 6 ianuarie 1952. De mic a vădit energie, curiozitate și inventivitate, petrecând mult timp în atelierul mecanic al tatălui său. Orașul era lipsit de o biserică adventistă, așa că în fiecare Sabat, Adrian și familia lui străbăteau pe jos cei 7 kilometri până la biserica din Slătioara, până când părinții au deschis, cu mari riscuri, o biserică în propria casă. Adrian a fost martor nemijlocit al eforturilor părinților de a păstra locașul de închinare deschis, iar aceste evenimente au lăsat o impresie adâncă asupra sa.

În anul 1969, a făcut parte din echipa de motocross a Clubului Steaua București, campioană națională. Du-

pă un an, aproape de terminarea școlii profesionale la București, a fost exmatriculat pentru neparticiparea la cursuri în ziua de Sabat. La 19 ani, a făcut o încercare de a părăsi țara. A fost la un pas să fie prins de grănicerii români și, în acele momente, I-a făcut o promisiune solemnă lui Dumnezeu că nu va lipsi niciodată de la serviciul divin de Sabat. În cele din urmă, a fost totuși prins de grănicerii iugoslavi când se pregătea să treacă în Italia și a fost retrimis în România. Mai târziu, a avut experiențe deosebite în timpul stagiului militar, iar în 1976 a fost botezat. În timpul acesta a lucrat, într-o strânsă cooperare cu familia lărgită, în domeniul reparațiilor auto.

În 1980 a fost lovit de un camion al cărui șofer admise, dar viața i-a fost salvată în mod miraculos. În același an a reușit să părăsească țara, a locuit un timp în Germania, după care s-a stabilit în Statele Unite, mai întâi la Cleveland și apoi la Atlanta. Aici, pe 14 februarie 1988, s-a căsătorit cu Eby Deneș, având împreună două fiice, Christine și Adriana.

A dorit mult ca Evanghelia să fie predicată în aceste locuri și în limba română, astfel că a contribuit la formarea celor două biserici românești din zona Atlantei. A participat și la călătorii misionare, fiind cel mai fericit când avea ocazia să dea mărturie despre credința lui. A lăsat un exemplu de credință statornică, iubindu-l pe Dumnezeu și prețuind libertatea, curajul și hărnicia. A încetat prematur din viață pe 31 octombrie 2020. Soția îndoliată găsește zilnic alinare și speranță în poezia „Cunosc un drum”.

A consemnat **Adrian Bocăneanu**, pastor pensionar

*Cunosc un drum între pământ și cer
Și-așa-s de fericit că îl cunosc...
În fiecare zi alerg pe el,
Pe el, în fiecare zi cu Domnul mă-ntâlnesc.
Și-alerg în zori,
Căci știu că El m-așteaptă;
Apoi pornim spre sus
Și mâna mea-n puternica Lui dreaptă
Îmi e tărie pentru încă-o treaptă,
Și mi-e de-ajuns,
Căci la cetatea slavei
Aș vrea s-ajung până-n apus.

Și-aștept o zi
Când de-acest pământ vom fi departe,
Depart de pământ,
De cer aproape,
Ca la un pas ...
Când Domnul îmi va spune,
Ca lui Enoh cel drept:
„E ceru-așa aproape,
VIN' ACAS'!”*

de Benone Burtescu

ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI ADVENTISTE (II)

Veșnicia profetică versus clipa înșelătoare

De-a lungul timpului au fost milenii când omul, indiferent de cultura sau religia în care a trăit, și-a înțeles prezența în lume din perspectiva eternității. Trecutul era privit ca o moștenire pentru care trebuia să fie recunoscător, iar viitorul – un proiect în care era așteptat să se implice cu responsabilitate. Prin doctrina creației, taina întrupării și promisiunea mântuirii într-o lume răscumpărată și recreată pentru o existență fericită și veșnică, creștinismul a dezvoltat în modul cel mai elaborat și credibil realitatea eternității. Ca adventiști de ziua a șaptea, am făcut din vestirea „Evangheliei veșnice” (Apocalipsa 14:6) obiectivul principal al misiunii noastre și cântăm cu convingere: „Venim din vecii și suim spre vecii...”

Schimbarea accentului de la eternitate pe clipa prezentă reprezintă numai unul dintre indiciile care arată spre regresul ființei umane de la realitatea existenței într-un plan divin la ideea subzistenței într-un proces evolutiv întâmplător. Prin urmare, nu este de mirare că ideea de veșnicie a devenit incomodă și a cerut o argumentare care să o conteste sau chiar să o anuleze. Din fericire, nu stă în puterea omului să suprimă dorința spre infinit, iar educația adventistă păstrează încă acest adevăr al eternității, dar, mai ales, luptă să-l transmită mai departe într-o lume în care se pare că numai clipa prezentă contează.

Veșnicia profetică, oxigenul unei realități promise

Cuvintele consemnate de Sfânta Scriptură după ce Eva și Adam au căzut în păcat poartă cu ele și primul mesaj profetic (Geneza 3:15) prin care se garantează o cale de întoarcere spre existența veșnică. „Copilul” (Apocalipsa 12:5,17,11) și apoi „rămășița” vor învinge tocmai pentru a se bucura de eternitatea promisă la creațiune, eternitate care va fi restaurată după un proiect gândit încă din veșnicii, numit „planul de mântuire” (Coloseni 1:26). Profeția este o formă de limbaj prin care se comunică această făgăduință a mântuirii într-o veșnicie fericită fără moarte. În contextul unei lumi contaminate de păcat, oxigenul profeției ne ajută să simțim prospețimea veșniciei. Altfel spus, profeția ordonează existența celui care acceptă darul mântuirii într-un plan intenționat de Dumnezeu.

Istoria biblică ne arată că cei care au auzit, au înțeles și au acceptat chemarea veșniciei prin acest plan divin și-au asumat un rol personal și apoi au fost în grupul celor salvați, cum putem să-i amintim pe cei izbăviți din potop (1 Petru 3:20). Iar acest model continuă cu „norul de martori” (Evrei 12:1) care se extinde cu fiecare generație și, în final, ajunge la marea gloată

a celor care „vor fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16) și se vor bucura de „un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21:1). Indiferent de timpul istoric sau de experiența trăită, „gândul veșniciei” (Eclesiastul 3:11) profetice a rămas podul care a făcut legătura între o „lume tristă”, în care erau cei credincioși, dar din care nu făceau parte (Ioan 17:15; Evrei 11:38), și locul promis în împărăția care „va dăinui veșnic” (Ioan 14:12; Daniel 2:44; Evrei 11:13; Apocalipsa 21:2).

Educația adventistă și-a asumat rolul de a păstra activă și permanentă perspectiva profetică a eternității. Poate că ne-am obișnuit să folosim argumentul profetic numai pentru a arăta că Dumnezeu cunoaște istoria și chiar este arhitectul ei. Dar pentru educația adventistă, veșnicia profetică este în primul rând importantă pentru că cere o pregătire educațională în această lume și garantează continuitatea demersului epistemologic și formator al ființei umane în viitor. Educația adventistă este importantă pentru formarea profesională sau academică, dar contează mai ales în pregătirea pentru adevărata viață promisă de Dumnezeu în Sfânta Scriptură.

De aceea, Ellen G. White ne spune că „ideile noastre legate de educație sunt prea înguste și superficiale... Adevărata educație înseamnă... mai mult decât pregătirea pentru viața care există acum... [Adevărata educație] îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi, în lumea care va veni.”¹ De fapt, acest principiu educațional a fost instituit de Marele Învățător: „Domnul Hristos i-a îndreptat pe oameni spre ceruri, spunându-le că singura cunoaștere adevărată este cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos. El i-a îndemnat pe ascultătorii Săi, ca oameni care posedă puteri raționale, să nu piardă din vedere veșnicia” (Matei 6:33)². În plus, oricât de performante și exigente ar fi preocupările noastre în ce privește educația în această viață, acestea nu sunt decât un antrenament superficial pentru ceea ce va însemna cu adevărat experiența cunoașterii, când „toate comorile universului vor fi deschise pentru stu-

diul copiilor lui Dumnezeu... Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor continua să aducă alte descoperiri glorioase. „Nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20) va însemna, în veci de veci, însușirea darurilor lui Dumnezeu.”³ Așadar, educația adventistă are un rol determinant în experiența pregătirii pentru viața veșnică prin faptul că oferă importanță fiecărei valori de timp din perspectiva veșniciei și nu lasă clipele să fie strivite de consumerismul prezent, care fură eternitatea promisă de Dumnezeu.

Cum se fură binecuvântările veșniciei

Una dintre cele mai mari înșelăciuni pe care le trăiește omul este să fie făcut să creadă că ceea ce poate primi în clipa prezentă este totul și să nu mai aibă încredere în promisiunile lui Dumnezeu care se referă la viitor și eternitate. Însuși Domnul Hristos a învins având ochii îndreptați spre viitor (Isaia 53:11; Evrei 12:2). Dar, ispitirea din Grădina Edenului ne-a arătat că impresia senzorială a momentului are puterea să anuleze chiar experiența eternității, trăită într-un context fără păcat. De atunci, această formulă de înșelăciune a funcționat și s-a diversificat, iar schimbul între *veșnicie* și *clipă* s-a făcut tot mai ieftin pentru om. Dacă la început tranzacția s-a bazat pe promisiunea de cunoaștere (educație), ceea ce reprezenta atunci și a rămas până acum mijlocul care oferă sens existenței, inclusiv existența veșnică (Ioan 17:3), de atunci trocul s-a făcut pentru bogăție, slavă deșartă, poftă, iar în era digitală prețul a coborât până la o efemeră popularitate, câștigată chiar și printr-un banal selfie.

Hic et nunc (aici și acum), spuneau latinii și *Carpe diem*⁴ (trăiește clipa), pentru a evidenția valoarea prezentului în raport cu trecutul care nu mai poate fi schimbat, dar mai ales cu viitorul necunoscut și imprevizibil. Mai târziu, dezinteresul pentru valoarea veșniciei a fost exprimat prin strigătul: „După mine potopul!”, iar omul contemporan s-a obișnuit să spună: „Ce-i în mână nu-i minciună.” Așa s-a pregătit drumul pentru epoca postmodernă a consumerismului, în care nu numai că totul trebuie terminat în prezent pentru satisfacerea dorințelor, dar asta trebuie să se întâmple cât mai repede.

Educația fără preocupare pentru dimensiunea spirituală, care include raportarea la eternitate, îi așază și pe elev, și pe student într-o exterioritate încremenită în temporal, care le distrage atenția de la interioritatea ce îi poate păstra interesați de ceea ce este etern. Prin urmare, omul contempo-

ran, fiind educat prin strategii pedagogice bazate numai pe ceea ce poate fi demonstrat și explicat, pe ceva palpabil, acceptă tot mai greu să se așeze într-o ordine a creației, al cărei început duce spre zorii veșniciei, și este chiar mai puțin dispus să se gândească la un viitor marcat de o lucrare de re-creație, care este garanția unei existențe eterne în „viața veacului ce va să vie”.

Educație pentru veșnicie

Nu este de mirare că una dintre cele mai eficiente amăgiri ale lui Sata-na vine tot în această cheie a veșniciei prin care omul este ispitit să amâne experiența pocăinței sub iluzia că „mai este timp”. Timpul scurt al existenței care ar trebui să fie o vreme de responsabilizare pentru pregătirea de a trăi într-o existență viitoare, promisă prin făgăduința divină, devine un timp de indiferență și delăsare, o amorteală înșelătoare în „plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25). Astfel, omul fără Dumnezeu riscă să-și piardă timpul scurt al acestei vieți, dar mai ales eternitatea fericită.

Într-o lume în care totul se consumă și totul trece într-o dinamică repetitivă pentru fiecare generație (Eclesiastul 1:9), educația adventistă are misiunea de a deschide o fereastră către veșnicia promisă de Dumnezeu omului pe care El Însuși l-a creat. De aceea, adevărul prezent al educației adventiste (veșnicia profetică) poate fi exprimat și printr-o parafrază a cuvintelor psalmistului, care fac trimitere la experiența eliberării prin care robul captiv poate trăi liber atât timp cât nu uită promisiunea unei existențe eterne: „Dacă te voi uita, «veșnicie», să-și uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din «veșnicie» culmea bucuriei mele!” (Psalmii 137:5,6, parafrazarea autorului). Profesorii din instituțiile adventiste care au acest crez își vor împlini menirea, iar elevii și studenții care la sfârșitul unui ciclu educațional într-o școală a bisericii rămân cu această convingere pot fi considerați absolvenți pregătiți pentru veșnicie. ■

¹ Ellen G. White, *Educație*, p. 13, (ediție electronică).

² Idem, *Principii fundamentale ale educației creștine*, p. 469, (ediție electronică).

³ Idem, *Educație*, p. 307, (ediție electronică).

⁴ Această expresie apare în oda lui Horațiu *Ad Leuconoen*, care este o meditație asupra scurgerii ireversibile a timpului. Versul complet este: „Aestas: *CARPE DIEM, quam minimum credula postero!* — CULEGE ZIUA CEA DE ASTĂZI, ce va fi mâine noi nu știm!” (*Carmina*, I,11: *Ad Leuconoen*) (https://ro.wikipedia.org/wiki/Quintus_Horatius_Flaccus). Horațiu consideră că orice încercare de a opri trecerea timpului și apropierea sfârșitului iminent este fără succes, de aceea, cel mai bine este să trăiești intens fiecare clipă. Deși interpretarea cea mai cunoscută a acestei expresii face trimitere la experiențe care împlinesc pasiuni, poftă sau plăceri (Trăiește clipa!), verbul *carpe* (*karpós*) poate fi tradus și prin „a alege, a selecta, a culege, a strânge, a aduna” (https://ro.wikipedia.org/wiki/Carpe_diem), ceea ce poate exprima acțiuni responsabile sau chiar delicate, cum ar fi să culegi o floare sau un fruct. Dar, oricum ar fi explicat acest mesaj, el opune nesiguranța unui viitor fără Dumnezeu eternității sigure promise de Cel care este Alfa și Omega.

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

FEREASTRA
VEȘNICIEI
EMANUEL
SĂLĂGEAN

PRIMEJDII ȘI PRIMEJDII (II)

Ne vindecă Dumnezeu? Am mai spus: dacă îți rupi un picior, te duci la chirurg să ți-l opereze și să ți-l pună în ghips. Dumnezeu nu umblă cu ghips și nici nu face minuni la cere-re nejustificate. Ezechia s-a rugat o noapte întreagă ca Domnul să-l scape de moarte și l-a scăpat, adăugându-i cincisprezece ani de viață, în care nu l-a proslăvit pe El, ci pe sine.

Dar vindecarea nu s-a rezumat la rugăciune, oricât de im-portantă era ea și, bineînțeles, continuă să fie. „Isaia a zis: «Luați o turtă de smochine.» Au luat-o și au pus-o pe umflătură. Și Ezechia s-a vindecat” (2 Împărați 20:1-11; este citat versetul 7).

Nici Isus nu a vindecat întotdeauna la fel.

Femeii canaanence i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta! Facă-ți-se cum voiești” (Matei 15:28). La fel i-a spus și sutașului, pentru că el zisese: „Zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămădu-it” (Matei 8:8). Răspunsul Domnului Isus a fost: „«Du-te și facă-ți-se după credința ta.» Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela” (versetul 13).

Sau slujbașului împărațesc: „«Du-te, fiul tău trăiește.» Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus și a pornit la drum. Pe când se po-gora el, l-au întâmpinat robii lui și i-au adus ves-tea că fiul lui trăiește. El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Și ei i-au zis: «Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.» Tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: «Fiul tău trăiește.» Și a crezut el și toată casa lui” (Ioan 4:43-54; sunt citate versetele 50-53).

Dar Isus nu a vindecat întotdeauna doar prin cuvânt și une-ori pacientul a avut și el ceva de făcut. De exemplu, orbului din naștere nu i-a zis: „Facă-ți-se după credința ta”, cum le zisese celor doi orbi (vezi Matei 9:27-31) sau orbului Bartimeu (vezi Marcu 10:46-52). Orbului din naștere i-a pus tină pe ochi. Iată cum a explicat acesta vindecarea: „Omul acela, căruia I se zice Isus, a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: «Du-te la scăldătoa-rea Siloamului și spală-te.» M-am dus, m-am spălat și mi-am căpătat vederea” (Ioan 9:11). Fiți siguri că, dacă nu se spăla, nu-și căpăta vederea. Și nici nu s-a dus Isus să-l spele!

Și pe noi ne poate vindeca Domnul prin rugăciune, prin-tr-un cuvânt. Dar noi nu știm niciodată voia Sa, căile Sale în această privință, de aceea e bine ca, după ce ne-am rugat, să facem ce depinde de noi: să ne spălăm ochii, ca să vedem. Aici intervine și rolul medicului. Eu am fost operat de cataractă la amândoi ochii și acum conduc mașina fără ochelari, pe care-i folosesc numai la citit și nici atunci întotdeauna. Domnul lu-crează și indirect, conducând mintea și mâinile medicului și ale persoanelor care-l asistă.

Cunoașteți această zicală românească: „Dum-nezeu dă, însă nu îți bagă în sân.” Poate e puțin cam dură, dar conține în ea adevăr. Naaman s-a dus la Elisei ca să se vindece de lepră. Profetul l-a trimis să se scalde de șapte ori în Iordan (vezi 2 Împărați 5:1-19). Generalul s-a infuriat când i s-a spus ce să facă. El a zis: „Eu credeam că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema numele Domnului, Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul rănii și va vindeca lepra” (versetul 11). Așa credea el și se aștepta ca profetul să facă așa cum credea el. Dar profetul nu a făcut cum credea siri-anul, ci așa cum a fost inspirat de sus.

Au intervenit slujitorii, pentru că leprosul era hotărât să plece acasă dezamăgit și supărat foc: „Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lu-cru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebu-ie să faci ce ți-a spus: «Scaldă-te, și vei fi curat»” (versetul 13). A făcut așa: „S-a pogorât atunci și s-a scufundat de șapte ori în Iordan, după cuvân-tul omului lui Dumnezeu, și carnea lui s-a făcut iarăși cum este carnea unui copilăș și s-a curățit” (versetul 14). Dacă nu se scălda, nu se vindeca. El aștepta ceva magic din partea profetului, o învâr-titură de mână pe locul rănii și vreo formulă mi-raculoasă. Dar nu! El avea ceva de făcut și, până la urmă, a făcut. Așa s-a vindecat.

„Omul lui Dumnezeu.” Așa scrie aici, că Naa-man a acționat „după cuvântul omului lui Dum-nezeu”. Dar nu numai profeții sunt oamenii lui Dumnezeu, ci toți cei care ne fac bine: medici, asistenți medicali și alții.

Auțiți ce a scris despre ei un pacient:

„Fără să fac exces de apologie și fără să cu-nosc alte spitale Covid-19, vreau să vă spun că suntem tratați ca niște boieri. Doamnele doctor se interesează zilnic de progresul nostru. Un grup de infirmiere și asistente (tot mai puține, fiindcă nimeni nu preferă un asemenea serviciu) slujesc zi și noapte, cu multă grijă și dezinteres și cu vor-be frumoase. Cărțile cerești au multe note bune în dreptul lor. Unele din ele au fost deja infectate și recuperate, după care și-au continuat serviciul. Da, este un serviciu plătit, dar este mult mai mult. Nu degeaba, în Apocalipsa, biserica universală a lui Dumnezeu este zugrăvită ca o femeie cerească, și nu ca un mare viteaz pregătit de luptă. Dom-

nul să le binecuvânteze, dragele de ele. Se poartă frumos cu toată lumea, chiar și cu pacienții problematici.”

Îl citez și pe un alt pacient:

„Covid-19 este cea mai parșivă boală pe care am întâlnit-o! Cei care încă nu mă cred să se șteargă singuri din lista mea de prieteni. Nu am nevoie de prieteni cărora să le justific că am trecut pe lângă moarte și să mă chinui să le explic că nu am primit niciun ban de la presă sau de la guvern să spun că m-am îmbolnăvit. E vorba despre afectarea organismului în ansamblu, o să revin vreodată cu detalii incredibile, vulnerabilități pe care le-am avut în urmă cu 30 de ani și fiecare particică din corp este afectată, inimă, plămâni, creier, iar când zici că ai făcut un mic progres, te pune și mai tare la pat sau se adâncește o altă criză în alt domeniu. Așa că am un pic creierul afectat chiar dacă sunt cu oxigen la nas și mă înțelegeți că voi fi intransigent.”

„Referitor la personalul medical românesc, eu nu știu cine i-a instruit pe oamenii ăștia, dar nu am văzut atâta profesionalism în nicio clinică din străinătate. Impecabili, de la îngrijitoare, infirmiere, brancardieri, asistente, medici; oamenii aceștia merită pensii speciale. Amabili, inclusiv portarii și bodyguardii care ne preiau plasele cu mâncare și le duc până la lift la etaj. De aici, le primim în cameră. Tratamentele, injecțiile, perfuziile, totul este pus la punct în cele mai mici detalii. Toți, ca niște cosmonauți izolați, cu două perechi de mănuși, cu vizieră, cu combinezoane, reușesc să se coordoneze impecabil. Se poate și în România! Oamenii aceștia sunt prețioși și trebuie recompensați pe măsură!”

„Ideea că, dacă ești credincios, nu te afectează niciun virus” este satanică și toate citatele scoase din context sunt o dovadă clară de lipsă de discernământ spiritual. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt cele mai prețioase giuvaieruri din Sfânta Scriptură. Ele trebuie înțelese în marele plan care aparține celui care «cheamă și lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi», el aparține voinței nemijlocite a Creatorului. Noi, muritorii, nu suntem nici profeți, nici străluminători de slavă divină, ci niște beneficiari credincioși ai făgăduințelor, în limitele îngăduite de suveranitatea lui Dumnezeu. Știm atât de puțin despre imunitate, încât suntem cei mai analfabeți cu ștaif din istorie; stilul de viață sănătos este extrem de important în tot ce ține de noi, dar nu mai propagați ideea că, dacă suntem credincioși, nu avem încercări și niciun virus. Isus a spus: «În lume veți avea necazuri.» Prezența Lui, pacea Lui ne păzește inima și, cu voia Lui, și tru-

pul. Pentru mine este suficient. Încetați cu antievangelia! Că de aceea oamenii nu înțeleg nimic când e vorba să se întâmple ceva tragic, pentru că le-am hrănit inima cu speranțe deșarte!”

Iată ce a scris un pastor din Tennessee, Statele Unite (nu știu dacă este adventist de ziua a șaptea sau nu, dar, în acest context, nu are importanță):

„MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI ÎMI PUN CENTURA DE SIGURANȚĂ.

MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI PORT CASCA DE MOTOCICLIST.

MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI SUNT DESTUI COLACI DE SALVARE ÎN BARCA MEA PENTRU TOȚI CEI DIN EA.

MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI FOLOSESC MÂNUȘI CÂND IAU DE PE SOBĂ VASE FIERBINȚI.

MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI ÎMI ÎNCUI CASA NOAPTEA.

MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI AM DETECTOR DE FUM ÎN CASA MEA.

MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI IAU MEDICAMENTELE PRESCRISE.

MĂ ÎNCRED ÎN DUMNEZEU... ȘI VOI DA ASCULTARE INDICAȚIILOR CELOR MAI BUNE CA SĂ PARTICIP LA EFORTUL REDUCERII CURBEI PANDEMIEI.

SĂ ACȚIONEZI CU PRUDENȚĂ ȘI ÎNȚELEPCIUNE NU DENOTĂ LIPSĂ DE ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU.”

Tuturor celor ce gândesc și/sau acționează altfel, li se poate spune ce a zis Ieremia către prorocul fals Hanania: „Ascultă, Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu insuflă poporului o încredere mincinoasă” (Ieremia 28:15). Soarta de la urmă a mincinoșilor este în iazul de foc: „Dar cât despre... toți mincinoșii, partea lor este în iazul de foc care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8). Și în capitolul 22:15: „Afară sunt... și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună.”

Dar noi ne lipim de adevăr și numai de adevăr și îi invit pe toți stimații cititori să facă la fel, ca să se spună despre noi: „În gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:5). Acolo să ne întâlnim! Amin! ■

Ștefan Radu, pastor, doctor în teologie

**CREDINȚĂ
ÎNȚELEAPTĂ
,
ȘTEFAN
RADU**

IUBINDU-L PE DUMNEZEU, SLUJIM SEMENILOR NOȘTRI

Atitudinea civică – secularizarea lucrării de binefacere?

Sunt peste 22 de ani de la primul meu proiect de lucrare socială, finanțat din fonduri europene. De atunci am tot citit și analizat sute de pagini ale programelor de finanțare pentru a scrie proiecte și a atrage fonduri pentru diferite cauze sociale. M-am deprins cu termenii deja consacrați gen: altruism, atitudine civică, voluntariat, acțiuni de caritate și ajutorare, categorii sociale defavorizate, familii aflate în situații de risc și multe altele. Nimic rău în asta, doar că dorința mea sinceră de a sluji nevoilor semenilor noștri, ca rezultat al manifestării dragostei lui Dumnezeu în viața mea, a trebuit întotdeauna să fie cenzurată și plasată în domeniul voluntariatului.

Am participat la numeroase întâlniri și forumuri ale organizațiilor nonguvernamentale (ONG) care intervin în sfera gestionării nevoilor de ordin social la nivel local, național și chiar internațional și am cunoscut experți și profesioniști deosebiți. Și am mai văzut cum semenii noștri, frații noștri au devenit grup-țintă, beneficiari direcți sau indirecti, sau chiar rezultați în diverse proiecte.

Am simțit cum secularizarea societății în care trăim a condus la scoaterea lui Dumnezeu din

ecuația socială, iar dragostea nemărginită a lui Isus, manifestată pe pământ, a fost înlocuită cu exemple de bună practică și politici sociale. Astfel, Evanghelia socială, lucrarea de salvare a sufletelor aflate în nevoie, a devenit o atitudine civică.

Isus – Model al slujirii noastre

Și m-a apucat așa un dor de Cuvânt, de Evanghelie, de bucuria slujirii așa cum a făcut-o Domnul nostru Isus. Mi-am reamintit ce minunată a fost misiunea Mântuitorului pe acest pământ: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați” (Luca 4:18).

Ne aducem aminte de pe paginile Scripturii cum Isus mergea din loc în loc și făcea bine, vindicând orice suferință și alinând sufletele greu încercate de poveri ale oamenilor.

Uneori și pentru noi, în calitate de creștini, există riscul de a ne concentra mai mult asupra acțiunilor de amploare, asupra campaniilor de atragere de fonduri, a strategiilor, lucruri de altfel foarte importante, dar e posibil să neglijăm cele mai simple și la îndemână aspecte: compasiunea, împreună-simțire, o vorbă bună, un zâmbet, o mângâiere, acolo unde este cazul.

„Dragostea, mila și compasiunea erau manifestate în fiecare act al vieții Sale, inima Sa se deschidea cu multă simpatie fiilor oamenilor... Oamenii cei mai săraci și cei mai umili nu se temeau să se apropie de El. Chiar și copilașii erau atrași de El. Aceștia simțeau o plăcere deosebită să stea pe genunchii Săi și să privească fața Sa expresivă, blândă și iubitoare.”¹

Nu întâmplător, într-un anumit context, Domnul Isus spunea: „Duceți-vă de învățați ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!»” (Matei 9:13).

Ce minunat să avem ca exemplu de slujire modul cum Domnul Hristos Se îngrijea de nevoile și suferințele celor bolnavi sau apăsați de efectele păcatului! Și poate cel mai important aspect pentru noi, ceea ce este cu adevărat minunat, este faptul că, prin experiența noastră de slujire dezin-

ÎNGERII LUI
DUMNEZEU PRI-
VESC SĂ VADĂ
CUM TRATĂM
PERSOANELE
CARE AU NEVOIE
DE MILA, IUBI-
REA ȘI DĂRNICIA
NOASTRĂ DEZ-
INTERESATĂ.
ACESTA ESTE
TESTUL LUI
DUMNEZEU
PENTRU CARAC-
TERUL NOSTRU.
DACĂ AVEM ADE-
VĂRATA RELIGIE,
VOM SIMȚI CA
O DATORIE DE
IUBIRE A LUI
HRISTOS FAȚĂ DE
FRAȚII LUI.

teresată a semenilor noștri, Dumnezeu dorește să ne formeze adevărate caractere pregătite pentru veșnicie.

ADRA România – o reflectare a dragostei lui Dumnezeu pentru oameni

„În providența lui Dumnezeu, văduvele, orfanii, orbii, surzii, șchiopii și persoanele chinuite în diferite feluri au fost așezate într-o relație creștină strânsă cu biserica Lui pentru a-și încerca poporul și a-i dezvolta un caracter adevărat. Îngerii lui Dumnezeu privesc să vadă cum tratăm aceste

persoane care au nevoie de mila, iubirea și dărnicia noastră dezinteresată. Acesta este testul lui Dumnezeu pentru caracterul nostru. Dacă avem adevărata religie a Bibliei, vom simți ca o datorie de iubire, bunătate și interes a lui Hristos față de frații Lui.”²

M-am bucurat foarte mult când am găsit această manifestare a dragostei lui Dumnezeu într-una din declarațiile de credință ale ADRA România: „A lucra cu cei care au nevoie este o expresie a iubirii noastre pentru Dumnezeu.”

Ce poate fi mai minunat decât să împărtășesc în mod practic, împreună cu echipa de experți ADRA, în cadrul proiectului finanțat din fonduri europene „A.I.C.U.M. – Babadag”, bucuria de a aduce o rază de speranță și alinare în inima a peste 50 de vârstnici și a 30 de mame cu copii cu vârsta 0-2 ani, provenind din familii defavorizate, cu un grad crescut de risc social.

Printr-o dedicare maximă, muncă în echipă, timp, efort, planificare și organizare riguroasă, putem să ne bucurăm de un zâmbet, de o față luminoasă, un suflet fericit și recunoștință în ochii semenilor noștri, ca rezultat al împlinirii unei nevoi, a unei provocări existențiale. ■

¹ Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 11.

² Idem, *Lucrarea de binefacere*, p. 35.

Adrian Ballai, manager proiect ADRA

**RELIGIA
AUTENTICĂ
ADRIAN
BALLAI**

ADRA CREDE CĂ A LUCRA CU CEI CARE AU NEVOIE ESTE O EXPRESIE A IUBIRII NOASTRE PENTRU DUMNEZEU!

PIETRO COPIZ, O VIAȚĂ EXEMPLARĂ (1931–2020)

BISERICA DIN ROMÂNIA ESTE ÎNDURERATĂ DE MOARTEA UNUI CONDUCĂTOR DE AȘA CALITATE MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ. FIIND PRIMUL ROMÂN CARE A PREDAT LA UNIVERSITATEA ANDREWS ȘI CARE A CONDUS UN DEPARTAMENT ÎN CADRUL EUD, PIETRO COPIZ A FOST UN DESCHIZĂTOR DE DRUM PENTRU GENERAȚIILE DE MAI TÂRZIU.

Cu mâhnire, anunțăm că, în dimineața Sabatului din 19 decembrie 2020, dr. Pietro Copiz a încetat din viață în spitalul din Nyon, Elveția, înconjurat fiind de cei doi fii ai săi, Danilo și Ștefan. Născut la Sinaia, pe 23 august 1931, fr. Copiz s-a considerat în primul rând român. Tatăl său, Umberto Copiz, era jumătate italian, jumătate german, străbunicii săi stabilindu-se în Sinaia într-o vreme în care România a atras mulți meșteșugari italieni, unii din familia Copiz lucrând la construcția Castelului Peleş și a altor edificii civile și religioase din zonă. Mama lui Pietro Copiz, Ștefania (născută Butucaru), era din Piatra Neamț, o femeie harnică și frumoasă. În familie au fost încă trei copii, Romeo, Giulietta și Paolo.

Copilăria lui Petrică, așa cum i se spunea acasă, a fost trăită în condiții modeste, dar i-a lăsat multe amintiri fericite legate de natura minunată și de atmosfera caldă a bisericii adventiste din Sinaia. În vara anului 1937, familia s-a mutat la Ploiești pentru a le da copiilor ocazia să învețe la școala italiană din oraș. În 1940, Pietro a petrecut

vacanța de vară în Italia, la invitația guvernului italian. După încă trei ani, a obținut o bursă pentru cei opt ani ai școlii secundare. Împreună cu un unchi, Pietro a mers la București pentru ultimele acte și apoi, pe 20 mai 1943, a luat trenul către Budapesta și Siena. În gara din Ploiești îl aștepta mama sa, care-i adusese mâncare pentru cele trei zile de călătorie. Cozonacul nu putea să lipsească. În cuvintele lui, „am avut doar câteva minute, cât a stat trenul. Ea a încercat să nu plângă, și eu la fel. Ea m-a strâns tare în brațe, mi-a dat un sărut lung și a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu pentru călătoria care urma. I-am făcut cu mâna de la fereastra trenului până nu am mai putut să o văd.”

Avea să fie ultima amintire a lui Pietro cu mama sa, amintire rămasă gravată pentru totdeauna în sufletul său. Articolul alăturat, scris treizeci de ani mai târziu, este o mărturie mișcătoare a influenței dăinuitoare a mamei asupra lui. După trei ani, aceasta a murit de cancer, dar Pietro a aflat abia după un an. La Siena a început școala, care era organizată după reguli militare, țara fiind în plin război. În 1944, când germanii se retrăgeau, iar trupele aliate înaintau, a fost prins între linii și a fost ușor rănit de o explozie. A fost atras mai ales de științele umaniste – limbile clasice și moderne, literatura și istoria. În toamna lui 1946 s-a mutat la Roma. În drumul spre școală, trecea zilnic pe lângă Columna lui Traian, iar liceul era chiar lângă Colosseum. Când a venit timpul pentru serviciul militar, a ales forțele aeriene, dar a înțeles repede că instruirea viza uciderea altor piloți, așa că a cerut să fie mutat și a primit o activitate de birou.

În timpul acesta, departe de familie și de influențe religioase, povestește el, „mi-am pierdut credința. Citeam Biblia, dar nu puteam să cred. Mă rugam, dar fără credință”. Încă din armată, s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Condițiile de viață de după război și hrana săracioasă au făcut dificilă recuperarea, și speranțele de vindecare s-au îndepărtat. „Am început să mă rog, așa, fără mare convingere. Dar încet, încet, credința a început să îmi revină, ca și când învățăturile mamei mele mă călăuzeau din nou.” El păstrase stilul de

viață al familiei, ceea ce l-a protejat de alte rele și i-a ușurat drumul de întoarcere. Pe 25 iunie 1955 s-a botezat la Trieste, iar în toamna aceluiași an a mers la Institutul Adventist de la Villa Aurora și a început studiile pastorale.

După doi ani – timp în care a și predat unele discipline la școala secundară – a continuat studiile la Collonges (Franța) pentru încă doi ani. Între 1959 și 1966 a predat la școala secundară de la Collonges și s-a înscris la Universitatea din Geneva, obținând licența în litere în 1963. În timpul acesta a cunoscut-o pe Herta, născută Kipp, din Germania, care studia franceza la Collonges, și cei doi s-au căsătorit pe 14 august 1966, la Freudenstadt, în Munții Pădurea Neagră, de unde izvorăște Dunărea. După câteva zile, Pietro s-a îmbarcat pe vapor către Statele Unite, pentru a preda limba și literatura franceză la Universitatea Andrews. Soția a putut să i se alăture puțin mai târziu. Ea a lucrat și l-a susținut financiar când, după un an, a intrat la Universitatea din Michigan într-un program doctoral pe care l-a finalizat în 1975. În același an a devenit șeful departamentului de limbi moderne al Universității Andrews. Cei doi au rămas la Andrews până în 1979, timp în care li s-au născut cei doi fii, Danilo și Ștefan.

Pietro Copiz a fost foarte apreciat de studenții săi de la Andrews, unde a contribuit și la realizarea unei alei a steagurilor, care leagă biserica din campus de bibliotecă. Aleea exprimă remarcabila diversitate națională a studenților principalei universități din lumea adventistă. Într-o perioadă fără reprezentare românească la sesiunile Conferinței Generale, familia Copiz a reprezentat adesea țara noastră la parada națiunilor. Herta era mândră să îmbrace, în aceste ocazii, o ie românească.

În noiembrie 1978, Pietro Copiz a fost chemat din nou în Europa, să conducă Departamentul Educație al organizației regionale adventiste Euro-Africa (acum Inter-Europa). El vorbea fluent aproape toate limbile care circulau în acest teritoriu: germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză și, desigur, română. Din nefericire, în condițiile în care regimul comunist din România nu permitea bisericilor să aibă propriile școli, a fost împiedicat să își ajute țara de origine. După 11 ani, în 1990, s-a pensionat, dar a lucrat încă patru ani ca redactor asistent al revistei pentru pastori, după care s-a stabilit la Gland, în Elveția, și a fost extrem de activ, având un mare cerc de prieteni și colaboratori în toată lumea. La începutul anilor '90, a făcut mari eforturi ca să ajute, împreună cu familia soției sale, biserica din România.

A rămas permanent avid de vești cu privire la dezvoltarea bisericii din România, cu care se mândrea și de ale cărei realizări se bucura. Păstra o impresionantă listă de rugăciune zilnică și, din când în când, mă asigură că se roagă pentru mine și pentru misiunea mea.

În 1988 a suferit o grea operație de cancer, când i s-a extirpat o mare porțiune a intestinului. Apoi, în 1993, soția a fost diagnosticată cu cancer și a murit un an mai târziu, în brațele lui. Pe piatra ei de mormânt este scris: „Așteaptă aici până la înviere.” În 2004, a avut un teribil accident. Văzând mașina, salvatorii au crezut că nu vor face altceva decât să extragă un mort dintre fiare, dar au scos un om viu. După patru ore de investigații medicale, a fost lăsat să plece acasă. „Este un mare privilegiu să mi se mai împrumute ceva timp și sunt foarte recunoscător pentru asta”, avea să scrie el. „Cu ajutorul lui Dumnezeu, vreau să folosesc cât pot de bine acest timp de har, pentru slava Lui.”

La sfârșitul lunii noiembrie, Pietro Copiz a fost diagnosticat cu Covid-19 și internat. Trei săptămâni mai târziu, o infecție pulmonară i-a adus moartea. A fost înmormântat alături de soția sa pe 24 decembrie, la Holzhausen, Germania. Pentru această ocazie, el pregătise din timp prețioasele cuvinte ale Domnului Hristos: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată” (Ioan 11:25-26).

Președintele organizației regionale Inter-Europa a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pastorul Mario Brito, i-a deplâns dispariția și l-a descris ca pe „un savant cu o memorie extraordinară, pasionat să învețe și să predea; un om foarte muncitor, foarte organizat și exact și, mai presus de toate, un slujitor consacrat și credincios al lui Dumnezeu”. Biserica din România, pe care a iubit-o și a susținut-o cu pasiune, este îndurerată de moartea unui conducător de așa calitate morală și spirituală. Fiind primul român care a predat la Universitatea Andrews și care a condus un departament în cadrul organizației regionale Euro-Africa, Pietro Copiz a fost un deschizător de drum pentru generațiile de mai târziu.

În 2010, dr. Pietro Copiz a acordat un foarte amplu interviu pentru emisiunea Punctul de plecare, interviu care a fost redifuzat în două ediții succesive la începutul lunii ianuarie și se găsește în arhiva SperanțaTV.

PORTRET LUMINOS ADRIAN BOCANEANU

**ERA AVID DE VEȘTI
DESPRE BISERICA DIN
ROMÂNIA, CU CARE SE
MÂNDREA ȘI DE ALE
CĂREI REALIZĂRI SE
BUCURA.**

O scrisoare târzie de Ziua Mamei

Rugăciunea unei mame pe patul de moarte primește răspuns atunci când fiul ei, departe de casă, îl găsește pe Mântuitorul ei.

Dragă mamă,

În această luminoasă dimineață de primăvară mă simt mișcat să îți scriu, deși știu că, pentru un timp, nu vei avea cum să citești aceste rânduri. Multe mame de pe întinsul țării – de fapt, din toată lumea – vor primi astăzi un mesaj special de la copiii lor. Așa cum știi, nimeni nu auzise de Ziua Mamei atunci când te-am lăsat în România, cu mulți ani în urmă; probabil că este o invenție mai târzie. De acum cred că ai ghicit, da, încerc să repar ceva din trecut. Alții vor citi această scrisoare înainte ca tu să o faci. Poate că vreo mamă însingurată, uitată își va închipui că este o scrisoare care i se adresează ei și poate că vreun alt copil va fi inspirat să scrie una înainte de a fi prea târziu.

Oh, mamă! Ce dulce este să poți să spui „mamă” din nou! Amintiri neclare cu tine din copilăria mea mi se îngrămădesc în minte, dar unele amănunte se conturează la fel de proaspete ca roua pe florile din această dimineață. Văd căsuța noastră de la marginea pădurii, la Sinaia. Mult mai trebuia să muncești ca să o ții în ordine cu acești băieți atât de vioi ai tăi. Dar te mai și ajutam, nu-i așa? Îți aduci aminte când am mers în pădure să adunăm crengi uscate? Eram așa de mândri, și tu știai cum să ne inspiri să ne facem de folos.

Lemnele erau importante, pentru că iernile noastre erau așa de rele. Abia dacă pot să îmi închipui cât de greu trebuie să fi fost pentru tine în acele luni friguroase. Tata se îmbolnăvea adesea când începea înghețul; în fiecare dimineață trebuia spartă gheața la izvor și fiecare drum la băcănie era o adevărată aventură. Și totuși tu reușeai să faci ca totul să meargă bine. Când te urmăream cum pregăteai acei cozonaci fantastici și stătea toată noaptea ca să îi coci, ne ocroteai ca să nu știm nimic despre îngrijorările tale, în așteptarea lucrurilor dulci care aveau să vină.

Când sosea primăvara, munca ta în mica noastră grădina era o altă lecție de speranță. Totuși, una dintre amintirile distincte din mintea mea are de-a face cu un alt fel de lecție. M-am gândit de atâtea ori la ea, încât mi-e teamă că, încet, am creat o legendă a familiei. Și, totuși, faptele sunt fapte.

La începutul anilor patruzeci, când autoritățile au decretat închiderea temporară a tuturor bisericilor noastre, am fost cu toții foarte îngrijorați, dar tu nu ți-ai schimbat obiceiurile. În fiecare vineri după-amiază, tu ne pregăteai pentru Sabat, ca și când ar fi urmat să mergem la vreo adunare specială. Cea mai mare plăcere care ne rămăsese era așteptarea zilei speciale a lui Dumnezeu, iar tu ai păstrat această așteptare vie în inima noastră – așteptarea unor zile mai bune care aveau să vină, a Sabatelor de adevărată comuniune cu poporul lui Dumnezeu. Îți mulțumesc, mamă, pentru credința ta atât de perseverentă.

Rareori te-ai dus să te vadă un doctor; probabil pentru că socoteai că banii aceia puteau să fie mai bine cheltuiți în folosul întregii familii. Și ai tot amânat vizita la doctor (întotdeauna tu ai fost ultima la care să te gândești) atunci când ai

simțit că ai un nodul la sân. Apoi ți-au spus că este prea târziu. Atunci ți-ai pregătit casa pentru iarnă: lemnele, făina, conservele de fructe, zarzavaturile și magiunul de prune, slăbiciunea copiilor tăi. Când totul a fost gata, după ce n-a rămas nicio datorie neîmplinită, te-ai urcat în pat, știind că niciodată nu o să te mai dai jos.

A fost o luptă lungă, o înclăștare a credinței împotriva răului mortal. Ceea ce te tulbura cel mai mult erau gândurile la micul Petrică al tău, despărțit de tine, într-o țară îndepărtată, chiar atunci, la acel critic început

al adolescenței. Ani în șir nu știuseși nici măcar dacă mai era în viață sau murise. Apoi, cu doar câteva zile înainte ca pământul să te înghită ca fiind a lui pentru un timp, prin intermediul Crucii Roșii au ajuns la tine o fotografie a fiului tău și o scurtă scrisoare. Deja nu mai puteai să vezi, dar ți s-a spus că fiul tău arăta înalt, era chipeș, sănătos și arăta ca tine atunci când erai tânără. O, ce amintiri! O, cruzimea aceasta a unor vești dulci!

Speranță neclintită

Dar ai ținut piept descurajării. Prin mărturia speranței tale neclintite pe patul de moarte, una dintre surorile tale a fost câștigată la credință. Și tu te-ai rugat pentru acest fiu al tău, ca, prin harul și prin puterea lui Dumnezeu, el să poată să birui ispitele lumii, așa încât să îl poți vedea iarăși într-o zi, când întristarea nu va mai fi. În acea rugăciune ai pus mângâierea ta, credința ta, ultima ta fărâamă de speranță.

Au trecut treizeci de ani de atunci. Acum te odihnești în pace, într-un mormânt fără nume, și aștepti dincolo de zidul timpului, aștepti să Îl întâlnești pe Mântuitorul tău. Fără nicio îndoială, în acea zi ai să te întrebi dacă toți copiii tăi sunt acolo, dacă băiețelul tău a venit și el acasă.

Mamă, vreau să spun lumii, înainte să pot să îți spun ție, că, în parte, rugăciunile tale au primit deja răspunsul. Ani de zile, amintirea ta și învățăturile tale au fost singura mea legătură puternică cu viața. Subconștient, ele au fost codul meu de onoare. Și apoi, la un ceas de încercare, de boală și de totală disperare, Isus a biruit prin cuvintele din copilăria mea, ca și când tu mă călăuzeai înapoi la viață. A fost – și încă este – o cale lungă. Băiețelul tău încă se luptă pe drumurile prăfuite, primejdioase ale acestei lumi, mamă.

Totuși, vreau să te văd acolo în acea dimineață a dimineților. Sigur, primul act de recunoștință va fi pentru Cel care este Mântuitorul amândurora, căruia Îi plac așa de mult reușirile veșnice ale familiilor, încât le face să fie posibile.

Dar apoi am să te caut pe lângă pomul vieții. Va trebui să recuperăm o sărbătoare amânată: pentru că vreau ca lumea să știe acum că fac planuri pentru o Zi a Mamei în ceruri, cu tine, cu tata, cu frații mei și cu sora mea. Da, mă grăbesc să vin.

Te iubesc,

Petrică

Adrian Bocăneanu, pastor pensionar

IMPERIALISMUL MESIANIC (II)

Incercând să înțelegem de ce evreii până astăzi nu acceptă mesianitatea lui Isus din Nazaret, am analizat, în numărul precedent al revistei, primele profeții mesianice, de la patriarhi până la David, observând caracterul regal și războinic pe care aceștia, sub inspirație, l-au atribuit lui Mesia. Dar au rămas de analizat multe alte previziuni biblice – în special cele din scrierile profeților.

Limbajul mut al jertfelor

În calitate de creștini, datorăm scrierilor apostolice divulgarea unor secrete ale Bibliei ebraice. Ioan Botezătorul este primul care ne spune că Mesia, pe care L-a identificat cu Isus din Nazaret, este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29,36). Ioan vorbește despre El într-un limbaj clar: El exista înainte de a Se naște ca om (Ioan 1:30), este Cel plin de Duhul Sfânt și care botează cu Duhul Sfânt (Matei 3:11; Ioan 1:33), este Judecătorul tuturor, Cel ce „botează cu foc” (Matei 3:11-12; Luca 3:16-17) și a fost confirmat de Dumnezeu ca Fiu (adică Mesia) la botez (Ioan 1:32-34). Apostolii au înțeles, de asemenea, deși mult mai târziu, că rolul mesianic al lui Isus includea și jertfa Sa.¹

Totuși, rămâne întrebarea dacă evreii înainte de Ioan Botezătorul aveau vreo idee că sistemul ceremonial al jertfelor și al preoției de la Templu era o prefigurare a misiunii speciale a lui Mesia. Moise, cel mai mare profet, prin care s-au descoperit toate legile jertfelor, nu a fost instruit de Dumnezeu să dezvăluie poporului semnificația profetică sau tipologică a jertfelor. Se aștepta, oare, Dumnezeu, ca poporul Lui să înțeleagă de la sine acest secret? Israel a uitat în repetate rânduri, chiar și cele mai clare porunci și avertismente, rostite sub pedeapsa capitală și confirmate prin exemple istorice vii. Cu atât mai puțin ar fi putut înțelege sensul ascuns al jertfei, care, în esență, era un ritual religios universal.

Moise spune că Dumnezeu le-a făcut primilor păcătoși veșminte de blană, în locul pocrovetelor de frunze cu care încercau să-și acopere ceea ce acum percepeau ca fiind rușine. Dar trebuie să fii deja creștin ca să poți vedea că Dumnezeu a oferit

aici lui Adam prima jertfă cu rol didactic. Și chiar în creștinătate, puțini sunt teologii care văd aici rolul ispășitor al Jertfei care aduce îndreptățire. Moise însuși nu face decât să schițeze un fapt, fără să-i dezvăluie semnificația (dacă el o știa!).

Probabil cea mai bună ocazie didactică ar fi fost cazul jertfirii lui Isaac, unde acum întrezărim că este o tipologie. Probabil la acest episod s-a referit Isus când a spus: „Avraam, părintele vostru, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:5-6). Dar Moise nu a explicat nimic poporului său cu privire la semnificația acelei înlocuiri (o jertfă animală pentru jertfa fiului), care a avut loc pe dealul Moria, unde Solomon avea să ridice Templul (Geneza 22:2; 2 Cronici 3:1).

Au înțeles evreii mai târziu sensul acestui episod? Niciun autor biblic nu arată că acest fapt ar fi fost înțeles în cheie creștină, așa cum îl vedem noi astăzi, ajutați de Duhul Sfânt, prin scrierile Noului Testament. Ar fi fost de datoria lor sau ar fi putut să înțeleagă mai mult? Erau vinovați că nu pricepeau? Cât am fi înțeles noi în locul lor, fără să știm ceea ce mai târziu au descoperit Isus și apostolii? Rabinii atribuie merite tuturor strămoșilor evrei, inclusiv lui Isaac, astfel încât există chiar o rugăciune prin care evreul cere îndurarea lui Dumnezeu „pentru meritele aceluia care a fost legat ca un miel de jertfă”². Dar au suspectat oare profeții că Mesia urma să fie jertfit? Abia Isaia (53:4-6,8), la 700 de ani după Moise, a profețit că Robul Domnului va muri pentru păcatele oamenilor,³ iar Daniel a profețit că Mesia va fi dat la moarte (Daniel 9:26).

Mesia al profeților David

Trecând în revistă scrierile profeților, observăm că așteptatul Mesia încă nu purta acest titlu înainte de exilul babilonian. Sub alte denumiri și imagini, totuși, profeții au vorbit despre El.⁴ Unele dintre aceste profeții nu sunt în mod clar și ex-

**ASTEPTARE
BIBLICA
FLORIN LAIU**

**O BUNĂ OCAZIE
DIDACTICĂ AR FI
CAZUL JERTFIRII LUI
ISAAC, UNDE ACUM
ÎNTREZĂRIM CĂ ESTE
O TIPOLOGIE.**

clusiv mesianice; mai degrabă par să fie referiri la regele David sau la urmașii săi idealizați. Dar nu întâmplător David și Mesia sunt confundați uneori, întrucât, așa cum am argumentat în numărul precedent al revistei, David și Solomon (fiul lui David) sunt tipuri ale lui Mesia.

Altele sunt însă foarte clar mesianice. David a profetizat despre El în 2 Samuel 23:2-5, referindu-se la promisiunea care-i fusese făcută de Dumnezeu. El este văzut însă numai ca împărat drept și sfânt, comparat cu soarele care se iese în răsărit, așa cum avea să-l descrie profetul Maleahi (4:2) și preotul Zaharia (Luca 1:78-79).

Amos și Osea

Amos a prevăzut că, într-un târziu, după ce evreii aveau să sufere exilul și locuirea în diaspora (Amos 9:8-10, 14-15), dinastia lui David avea să fie restaurată într-un imperiu care va cuprinde toate popoarele lumii (Amos 9:11-12, cf. Faptele 15:14-18). Osea a prevăzut că după timpul pedepsei, în care Israel va fi lipsit de regalitatea aceea compromisă, în cele din urmă Îl vor căuta iarăși pe Dumnezeu, și dinastia lui David va domni peste ei (Osea 3:4-5).

Isaia

Isaia a descris mai întâi vremea lui Mesia în capitolul 2:2-4, ca pe o epocă a cunoștinței Legii lui Dumnezeu și a domniei păcii, când El va fi Judecătorul popoarelor. Anonimul Immanuel, a cărui naștere dintr-o domniță anonimă fusese anunțată în Isaia 7:14 și împlinită în același an (Isaia 7:15-17), a fost privit de Isaia ca un tip al lui Mesia, ca un titlu-garanție a tronului lui David (Isaia 8:8) și ca un steag și o apărare împotriva Asiriei și a tuturor popoarelor iubitoare de război (Isaia 8:9-10). Isaia a văzut lumina răsărită în Galileea ca o garanție a înfrângerii vrăjmașilor prin puterea lui Dumnezeu, ca pe vremea lui Ghedeon (Isaia 9:1-5), deoarece... (privind înapoi, la anonimul Immanuel, umbra lui Mesia): „Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui. Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” Acest Fiu divin-uman va domni în veci pe tronul lui David (Isaia 9:6-7).

Isaia a profetizat că Prințul dreptății și al păcii va fi descendent al lui David (Isaia 11:1-2) și va apărea după ce Asiria va fi înfrântă (Isaia 10:24-27). El va fi un Judecător drept în Israel, care va respecta Legea lui Dumnezeu și va face dreptate socială, în favoarea celor sărmani (Isaia 11:3-5). Violența va înceta, până acolo încât nici fiarele

sălbatică nu vor mai sfâșia (Isaia 11:6-9). Toate popoarele lumii se vor aduna sub protecția domniei Lui (Isaia 11:10). Toți israeliții împrăștiați în lume se vor întoarce pocăiți în țara lui Israel (Isaia 11:11-13, 15-16) și nu vor mai fi dezbinați, ci uniți vor înfrânge pe vecinii cei răi (Isaia 11:14). Mesia cel anunțat de profet este, mai presus de orice, „Împăratul” (Isaia 33:17, 22).

În a doua parte a cărții, Isaia Îl descrie pe Mesia sub numele de Robul Domnului (Isaia 43:10), dar la fel îl descrie pe Cyrus cel Mare, împăratul perșilor, care avea să stăpânească lumea și să-i restaureze pe evrei (Isaia 44:26-28). Mai mult, Cyrus este numit chiar „Unul Domnului” (un mesia, Isaia 45:1-5). În Isaia 49:1-8, Isaia citează chiar cuvintele Robului Domnului, care de data aceasta nu se confundă cu Cyrus, ci poartă numele lui Israel. Dar nu este poporul Israel, ci Altceva, întrucât acest „Israel” are misiunea de a aduce înapoi Israelul împrăștiat. El urma să fie Lumina neamurilor și Mântuitorul întregii lumi, un legământ al lui Dumnezeu cu poporul.

Pregătirea acestui Rob al Domnului este apoi descrisă în Isaia 50:4-11, prin umilință și suferință, până la victorie fără rival. Destinul Lui este descris mai de aproape în pericopa din Isaia 52:13-53:12, 15 suferind, respins de oameni, condamnat fără judecată, suferind pentru păcatele noastre și murind. Dar umilința Lui se încheie în triumf. După ce Își va da viața, va trăi și Își va continua misiunea (Isaia 53:10-12) până la apogeul ei, în care multe popoare împreună cu regii lor se vor bucura de El și Îl vor admira (Isaia 52:13-15).

Până la urmă, Mesia este și aici un învingător, unul care își va supune popoare prin faima caracterului și a experienței Lui. Iar profetul nu sugerează nicăieri că între suferință și triumf aveau să treacă secole. Profetia arată că, în ascensiunea Lui către tron, Mesia avea să treacă printr-un timp de contestare, condamnare, suferință și moarte. Isaia nu ne arată limpede cauza suferinței și a morții Lui, dar când spune: „Noi nu L-am băgat în seamă...”, el sugerează că poporul nu-l va recunoaște. Din nefericire, teologia rabinică nu a luat în calcul și scenariul mesianic aparent pesimist din această profecie. Imaginea imperialului Fiu al lui David a orbit poporul evreu până acolo încât puținele profecții care preziceau respingerea și moartea Lui au fost ignorate sau reinterpretate.

Mica

Contemporan cu Isaia, profetul Mica a prevăzut următorul scenariu mesianic: în perioada adunării lui Israel dintre neamuri, în urma

timpului de pedeapsă (Mica 4:6-7,9-12; 5:1), Domnul avea să restaureze domnia Ierusalimului, aducând pe lume în Betleem, în cetatea lui David, chiar pe Acela care în vremurile de demult fusese izbăvitorul patriarhilor și al lui Israel (Mica 4:1-5,8,13; 5:2). Acest Mesia însă nu este descris ca un om modest și pacifist, care se jertfește, ci dimpotrivă: ca Suveran al unui imperiu mondial, care va asigura pacea, exercitând putere fizică împotriva Asiriei, imperiul rival amenințător (Mica 5:4-9):

El va sta ca apărător și va păstori cu puterea Domnului [...] până la marginile pământului. [...] Când va veni asirianul pe teritoriul nostru și va cotorpi țara noastră, vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt prinți. Ei vor paște țara Asiriei cu sabia, vor paște țara lui Nimrod cu tăișul. El ne va izbăvi de asirieni, când vor veni în țara noastră și ne vor călca hotarul. [...] Rămășița lui Iacov va fi, în mijlocul multor popoare, ca un leu printre dobitoacele pădurii, ca un pui de leu printre turmele de oi; care, când trece, calcă în picioare și sfășie fără scăpare. Ți se va ridica mâna asupra rivalilor tăi și toți dușmanii tăi vor fi nimiciți!

Pe cât este de mesianică această profeție, pe atât este de naționalist-imperialistă. Nu este de mirare că acest scenariu a fost îndrăgit de Israel în perioadele de oprimare străină care au urmat. Să-l

suspectăm pe profet că ar fi strecurat în profeție, de la sine, scenarii politice naționaliste? Dar nu un singur profet, ci toți L-au descris pe Mesia ca Suveran imperial. Dacă toți au ratat transmiterea corectă a vocii lui Dumnezeu, înseamnă că Dumnezeu nu a fost în stare să transmită un mesaj sigur prin profeți. Oricine crede în inspirația divină a autorilor Bibliei nu poate admite posibilitatea ca profeții să nu fi înțeles mesajul lui Dumnezeu.

Totuși, Mica a profețit că stabilitatea acestui imperiu mesianic nu avea să fie asigurată prin forță, deoarece Dumnezeu promitea să desființeze războiul și armele, ca și pe idoli (Mica 4:3-4; 5:10-15).

În loc de încheiere

Am observat că profețiile mesianice sunt dominate de imaginea unui rege iudeu, urmaș al lui David, devenit suveran al unui imperiu mondial al puterii, al religiei, al dreptății sociale și al fericii. Foarte puținele previziuni despre suferința și moartea lui Mesia au rămas de mirare, fiind ignorate sau reinterpretate. Rămâne să studiem, în articolele următoare, viziunile mesianice ale ultimilor profeți, precum și percepția iudeilor contemporani cu Isus. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar

AVEM UN MESAJ SIGUR PRIN PROFEȚI. ORICINE CREDE ÎN INSPIRAȚIA DIVINĂ A AUTORILOR BIBLIEI NU POATE ADMITE POSIBILITATEA CA PROFEȚII SĂ NU FI ÎNȚELES MESAJUL LUI DUMNEZEU.

¹ Luca 24:25-26; Rom. 3:25; 1 Cor. 5:7; Ef. 5:2; Evr. 7:27; 8:3; 9:14,23-28; 10:5-14; 1 Ioan 2:2; 4:10; Apoc. 5:5-6,9.

² Rugăciunea *Tidduk haddin* (Justificarea sentinței divine) include următoarele cuvinte: „Tu, care poruncești și împlinești, dăruiește-ne bunătatea Ta nemeritată și, în meritele aceluia [Isaac] care a fost legat pe altar ca un miel, ascultă-ne rugăciunea.” (A se vedea En. Wikipedia „Tziduk Hadin” și „Binding of Isaac”/„Akedah”; Chevra Kadisha Mortuary, *Prayers to be Said at Funerals and Visiting Gravesites of Beloved Ones*, p. 16 www.chevrakadisha.com/wp-content/uploads/2010/02/prayer_book.pdf).

³ Interesant este că profetul nu spune că Mesia va fi dus ca un miel la altar (sau la templu), ci Îl compară cu un miel la măcelărie (junghiere) și cu o oaie la tuns (Is. 53:7).

⁴ Targumul lui Ionatan (traducere interpretativă din ebraica biblică în iudeo-aramaică) semnalează locurile în care, potrivit interpretărilor rabinice, ar fi vorba despre „Mesia Împăratul”: 2 Sam. 23:3-4; 1 Împ. 5:13 (!); Is. 4:2 (!); 9:5,6; 10:27 (!); 11:1,6; 14:29 (!); 28:5; 43:10; 52:13; Ier. 23:5; 30:9; 33:13,15; Osea 3:5; Mica 4:8; 5:1,2; Zah. 3:8; 4:7; 6:12. Pe lângă Targumul lui Ionatan pentru Profeți, există și targume la Scripturi, care marchează pasaje presupuse a fi mesianice: Ps. 21:2,8; 45:3,8; 61:7,9; 72:1; 80:16; Cânt. cânt. 1:8,17; 7:14; 8:1,4 (!); Rut 1:1 (!); 3:15 (1); Ecl. 1:11 (!); 7:24 (!); Plâng. 2:22 (1); 1 Cron. 3:24 (!). Unele dintre aceste profeții, care nu trimit în mod evident la Mesia, au fost notate aici cu semnul „(!)”. Pe de altă parte, există profeții clar mesianice, cea mai spectaculoasă fiind în Daniel 9:24-27, care nu sunt marcate în Targum ca mesianice. Unele dintre acestea, cum ar fi Mal. 3:1-2,20 (= 4:2) poate nu au fost înțelese ca atare, dar pentru cărțile Daniel și Ezra nu există targum, deoarece ele conțin deja multe capitole aramaice.

LA ÎNCEPUT DE AN

**IMPLICARE
TOTALĂ
AUREL
NEAȚU**

**SĂ RIDICĂM GREUTĂȚILE
VREMURILOR NOASTRE
CU AMBELE MÂINI UNITE
ÎN RUGĂCIUNE!**

V-ați gândit vreodată că nu ne putem ruga cu o singură mână? De fiecare dată când venim înaintea lui Dumnezeu, simțim înăuntrul nostru nevoia să ne unim palmele, să împreunăm mâinile. Spre deosebire de alte activități zilnice, arătăm că rugăciunea ne implică total. În anul 2021, trăim situații de viață pe care nu le putem aborda cu o singură mână. Stăm în fața unor greutăți care pot fi ridicate doar dacă folosim ambele mâini și toate puterile.

Pentru aceasta, la început de an, conducătorii bisericii la nivel mondial ne-au propus zece zile de rugăciune, pentru a veni mai aproape de Dumnezeu. Îmi place imaginea mâinilor unite în mijlocire, ca un simbol pentru ceea ce poate deveni biserica noastră dacă împreună – copii și părinți, tineri și vârstnici, pastori și comunități, elevi ori studenți și profesori, angajați și voluntari, Conferințe și Uniune – ridicăm greutățile din calea noastră și ne îndreptăm spre Împărăția lui Dumnezeu.

Am câteva vești îmbucurătoare atât pentru mine, cât și pentru dumneavoastră. Pe 30 aprilie va începe o serie de emisiuni deosebite pentru tineri. Programul va fi difuzat în fiecare vineri seara, timp de șapte ocazii, pe platforme online și la Speranța TV. Eu mă rog pentru reprezentanții tinerilor să fie inspirați în alegerea subiectelor, iar mesajele transmise de ei să aibă un impact binefăcător. În fiecare emisiune va fi integrat un film de animație creat cu multă măiestrie de Hope Discovery România. Acesta va fi lansat în premieră în aceeași perioadă, având ca temă generală marea luptă dintre Hristos și Satana. Din ceea ce mi s-a comunicat, formatul este deosebit de atractiv, original și poartă marca tinereții trăite sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Și, pentru că nici în lucrarea misionară nu putem fi activi cu o singură mână, vă informez că Departamentele Misiune, Comunicare și Internet pregătesc o a doua campanie națională de conferințe biblice, care se va derula de vineri, 2 aprilie, până duminică, 11 aprilie, pe parcursul a zece ocazii. De data aceasta, subiectul central va fi persoana Domnului Hristos, iar mesajul evanghelic va fi prezentat de același pastor în fiecare seară.

Tot în cursul lunii ianuarie am participat prin videoconferință la întrunirile Comitetului Executiv al Conferinței Generale. În prima zi am participat la ora de rugăciune din fiecare lună, pentru proclamarea mesajului Celor Trei Îngeri, revărsarea Duhului Sfânt și întoarcerea Domnului Isus. Dați-mi voie să confirm

preocuparea liderilor de la nivel internațional pentru îndeplinirea acestor obiective, atât de dragi spiritului nostru adventist. Am fost plăcut surprins de numărul relativ mare de persoane prezente la timpul dedicat rugăciunii. În a doua ședință, cea din ziua de marți, am votat amânarea celei de-a 61-a Sesiuni a Conferinței Generale. Sesiunea a fost amânată pentru a doua oară, până în luna iunie a anului 2022, din cauza pandemiei de COVID-19 și a impactului de durată creat de răspândirea continuă a coronavirusului.

În contextul pandemiei, vă amintesc că există un ghid oficial cu privire la imunizare¹. Decizia cu privire la vaccinare este individuală și trebuie luată după consultarea cu medicul de familie. Cercetarea personală a subiectului este importantă. În cele din urmă, ne bazăm pe respectarea învățăturilor Bibliei și ale Spiritului Profetic cu privire la sănătate și, în aceeași măsură, pe acceptarea călăuzirii lui Dumnezeu în viața noastră. Acestea, împreună, ne vor oferi pace și siguranță în asumarea unei decizii.

Prin urmare, hotărârea de a fi sau de a nu fi vaccinat este strict personală și voluntară în ceea ce privește personalul clerical, angajații, voluntarii și membrii bisericii. Cereți recomandările medicului dumneavoastră de familie și acționați în deplină libertate de alegere.

Dragi frați și surori, să fim conștienți că versurile poetului din Vechiul Testament sunt valabile și astăzi: „Pe Dumnezeu se întemeiază ajutorul nostru; în Dumnezeu este stânca puterii noastre, locul nostru de adăpost... În orice vreme, încredeți-vă în El, vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru” (Psalmii 62:7,8).

Să ridicăm greutățile vremurilor noastre cu ambele mâini unite în rugăciune! Să rămânem în unitate și dragoste! „Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!” (Filipeni 1:2). ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

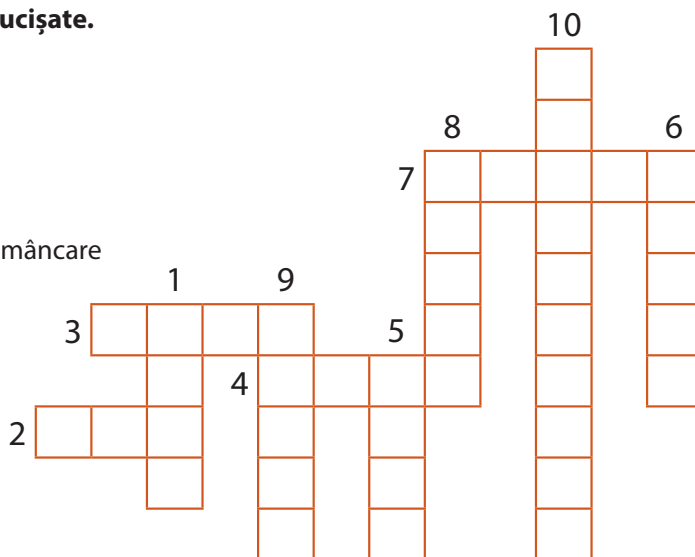
¹ Vaccinurile împotriva Covid-19: sfaturi și răspunsuri la principalele întrebări – Biserica Adventistă: <https://www.adventist.ro/index/vaccinurile-impotriva-covid-19-sfaturi-si-raspunsuri-la-principalele-intrebări/>

A. Completați cuvintele încrucișate.

Geneza 1-4

1. primul om
2. prima femeie
3. primul copil născut
4. cel care a adus o jertfă de mâncare
5. fiul lui Cain
6. soțul lui Ada și Țila
7. fiul lui Ada
8. fratele lui Iabal
9. fata lui Țila
10. făuritorul uneltelor de aramă și fier

**CITESC ȘI
DESCOPAR**
**ALINA
CHIRILEANU**

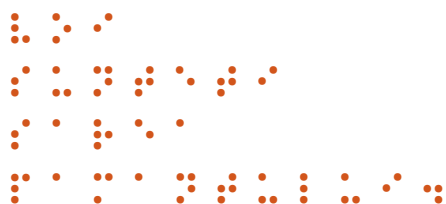
Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

B. Alfabetul Braille, conform Wikipedia, este un sistem de scriere folosit de cei cu deficiențe de vedere. Literele sunt compuse din puncte ieșite în relief, care pot fi simțite cu ajutorul degetelor. Literele de la A la Z au fiecare semne corespunzătoare în Braille.

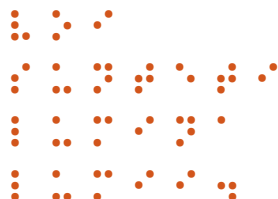
Cu ajutorul alfabetului Braille descifrați textele biblice și memorați-le.

a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m
⠁	⠃	⠉	⠑	⠅	⠋	⠎	⠈	⠇	⠊	⠋	⠌	⠍

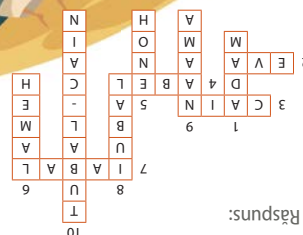
n	o	p	q	r	s	t	u	v	w	x	y	z
⠝	⠥	⠥	⠏	⠗	⠎	⠞	⠥	⠦	⠶	⠭	⠽	⠿

_____. (Matei 5:13)

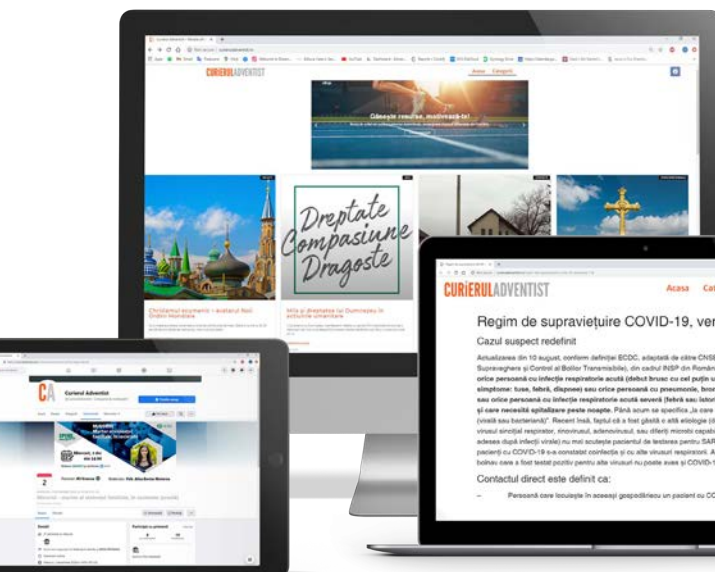
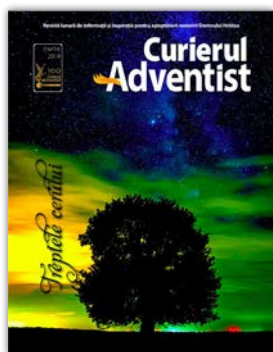
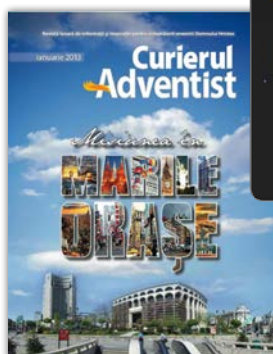

_____. (Matei 5:14)

Răspuns:

CURIERUL ADVENTIST

Curierul Adventist

Companie de media/știri

Revista oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

<http://www.curieruladventist.ro/>

curierul@adventist.ro

👍 Îmi place

